

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Martin van Hemert	Willemien Hobo
Gerda Kooijman	René van de Werken
Wim van der Toorn	

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 15,- en een abonnement per post kost € 25,- per jaar. U kunt zich hiervoor aanmelden bij: willemien.hobo@gmail.com.

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:
KLEUR:

1 hele pagina - € 550,- per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina - € 100,- voor 1 uitgave
- € 350,- voor 1 jaar

Halve pagina - € 50,- voor 1 uitgave
- € 175,- voor 1 jaar

Kwart pagina - € 25,- voor 1 uitgave
- € 87,50 voor 1 jaar

Achtste pagina - € 15,- voor 1 uitgave
- € 50,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.

Facebook: Dorpsraad Nederhemert

Twitter: @DorpsrNhemert

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Daar wordt u te woord gestaan en zo nodig doorverbonden. Wanneer de gemeente meermaals niet op uw klachten heeft gereageerd, kunt u contact opnemen met de dorpsraad.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn: Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749. Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Linda Laurant, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

September 2015

Met deze uitgave maken we de 3^e jaargang compleet. En aan de reacties in het dorp te merken en te horen wordt de dorpskrant nog steeds gewaardeerd!

De zomervakantie is weer achter de rug. Als het goed is, is iedereen weer aan het werk gegaan, voor zover hij of zij werk heeft. We hopen dat iedereen heeft kunnen uitrusten en nieuwe krachten heeft kunnen opdoen voor de toekomst.

De kranten staan bol van allerlei berichten over de vluchtelingen die massaal Europa binnenstromen. Veel vragen komen op ons af. Moeten we ze opvangen? Zitten er geen IS-mensen tussen? Waarom zijn het veel mannen, dus waar zijn hun vrouwen en kinderen? Waarom worden ze niet in hun regio opgevangen? Enz.enz. Het feit blijft echter dat deze mensen naar ons toe komen. Wat doen wij? Ook in ons dorp? Hebben we er over nagedacht hoever onze plicht gaat in ons dorp? Het lijkt wel 'ver van ons bed', maar is dat echt zo? Waar blijft onze verantwoordelijkheid?

Dat ook anderen er in ons dorp mee lopen, blijkt wel in een artikel in deze dorpskrant, waarin opgeroepen wordt om ook in ons dorp elkaar te helpen!! Laten we het artikel ter harte nemen en elkaar in ons dorp ook helpen. Want helpen kan ook bij uw buurman of buurvrouw!!

Nog enkele dagen, dan zal volgens de kalender de herfst weer beginnen. Enkele weken terug hadden we een zeer hevige zomerse hagelbui! Velen hebben schade opgelopen. We denken met name aan de tuinders, waarvan sommigen zware klappen hebben gekregen. Maar er waren ook veel particulieren die schade hebben gehad! Er waren containers waar u uw kapotte spullen in kon doen. Hier is goed gebruik van gemaakt. Helaas ook misbruik. Dat is jammer. Fijn dat er zovelen positief hadden gereageerd!

Ik wens u weer veel leesgenot toe.

W.C. van der Toorn

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwtjes van de dorpsraad.

De zomer zit er al weer bijna op en dit is de laatste krant van de 3^e editie.

Iedereen is heel enthousiast, zowel de inwoners, als oud inwoners, als gemeente. Het is een prachtig instrument gebleken om het wel en wee in het dorp, of de gemeente onder de aandacht te brengen.

Wij als dorpsraad maken hier ook dankbaar gebruik van. We houden U op de hoogte over de zaken die spelen en vragen Uw mening op plaatsen oproepen.

Toch denken we, dat we het met elkaar nog beter kunnen doen. We horen graag van U wie er 40, 50, of 60 jaar getrouwd zijn en waar er baby's geboren zijn en natuurlijk wie er gaan trouwen.

Soms zijn wij van bepaalde gebeurtenissen niet op de hoogte en dan kunnen we onze felicitaties namens de dorpsraad niet overbrengen. Wij verzoeken U dus ons op de hoogte te houden, zodat wij niemand vergeten.

Speeltuintje en boekenboom

Namens de dorpsraad gaan wij woningstichting de Kernen nog bedanken voor hun bijdrage van

€ 5.000,00 aan het opknappen van het speeltuintje. Wij zijn erg blij met hun bijdrage, daar de speeltoestellen best wel prijzig zijn. De boekenboom zal permanent geplaatst worden op de hoek Molenstraat – Molendwarsstraat. Hij zal wel iets verder naar achteren gaan, daar de kinderen nu te dicht op de weg staan met de fietsjes. Ook wordt de betonnen plaat dan verzonken in de bodem, zodat iedereen erbij kan komen.

Gebiedsgericht werken

Het college, de raad, de dorps- en wijkplatforms en de dorps- en wijkcoördinatoren zijn aan het bekijken en bespreken of het wenselijk is om het dorps- en

wijkgericht werken te verdiepen en door te ontwikkelen naar gebiedsgericht werken. Het hoofddoel hiervan zal zijn het bestuur dichter bij de burger te brengen en houden. Hoer dit zich zal gaan ontwikkelen zult U te zijner tijd vernemen.

Zaak blijft echter, dat U als inwoners, Uw visie ten alle tijden kenbaar kunt maken rechtstreeks bij de raad, de dorpscoördinator of via de dorpsraad.

Dorpscoördinator

Debby Wesselo, die we allen intussen kennen, als een betrokken en zeer actieve dorpscoördinator, heeft, door veranderde taken en functie, afscheid genomen als dorpscoördinator van Nederhemert.

Haar plaats zal worden ingenomen door Nicole Heerius. Debby zal wel bij het dorps- en wijkgericht werken betrokken blijven, maar dan vanuit een andere functie.

Wijkagente

Ook onze vertrouwde wijkagent André Meijer heeft een ander werkgebied toegewezen gekregen. De nieuwe wijkagente voor Nederhemert heet Linda Laurent.

Elders in de krant stelt zij zich aan U voor. Bij calamiteiten, overlast en dergelijke. kunt U haar bellen. De gegevens staan voor in de krant.

Begraafplaats

Wij hebben het verzoek gekregen vanuit het dorp om een bordje met bezoektijden op te

hangen aan het hek van de begraafplaats. Dit is wettelijk gezien niet mogelijk. Officieel zijn begraafplaatsen opengesteld van zonsopgang tot zonsondergang. Wij verzoeken U hier rekening mee te houden.

Stichting Welzijn

Sportcoach Jerry Lenoir wil weer een keer om tafel om te kijken wat er in ons dorp aan behoefte is om te bewegen bij de 50 plussers. Graag horen wij ook van U, wat de behoefte is. De vorige keer hebben wij wel wat respons gehad, maar het was te weinig om iets op te starten.

Laat iets horen, het is een mooi initiatief om iets tot stand te brengen met elkaar.

Hagelschade

Op 30 augustus hebben hevige onweers- en hagelbuien ons dorp geteisterd. Er is bijna geen huishouden, dat niet op de één of andere manier schade heeft geleden. Op initiatief van ons jeugdlid Job van der Werken, zijn er door van Dam, namens de gemeente containers geplaatst, waarin particulieren hun dakpannen, glas, e.d. kwijt konden. Hier is dankbaar gebruik van gemaakt. Wel is duidelijk aangegeven, dat hier geen asbest in gedaan mocht worden. Helaas is dit toch gebeurd, wat erg jammer is. Een particulier mag zelf zijn asbest verwijderen (tot 35 m²), zij moeten dit in plastic verpakken en kunnen het dan gratis inleveren bij de milieustraat van de gemeente. Moet een bedrijf dit doen, dan moeten zij zich houden aan een heel protocol en dan zijn er ook hoge kosten aan verbonden.

Verder zijn er nog al wat huishouden getroffen door de wateroverlast en niet alleen door kapotte daken, maar ook door slechte afvoer van de grote hoeveelheid water.

Een aantal mensen denken niet, dat dit eenmalig was, want ze kampen bij stortbuien regelmatig met wateroverlast. Ze vragen zich dan ook af, of de waterhuishouding hier wel op orde is.

Werkt de pomp aan de Nijverheidsstraat wel en is dit voldoende en de andere vraag is werken de gemalen wel en hebben die voldoende capaciteit. Deze vragen hebben wij Debby meegegeven naar de gemeente.

De volgende vergadering op 16 november komt de heer Erik Gossink, namens de gemeente om het een en ander door te nemen.

Heeft U vragen, die we hem tijdens deze vergadering kunnen stellen, dan kunt U die mailen of doorgeven aan de dorpsraad.

Mocht het nodig zijn een avond met de inwoners te beleggen over deze zaak, dan hoort U dat van ons.

We houden U op de hoogte.

Brandveiligheid

We zijn bezig een avond te organiseren in samenwerking met gemeente en brandweer, over brandveiligheid. Deze avond zal zijn voor alle bewoners van Noord, Zuid en Bern. U hoort nog wanneer, waar en hoe laat.

Wintermarkt

We zijn voornemens om weer een wintermarkt te organiseren. We streven er naar dit te doen op 30 december. We hopen, dat alle ondernemers en verenigingen uit Nederhemert hier weer aan mee willen werken, zodat we weer een gezellig evenement met elkaar kunnen neer zetten.

Noteer het in Uw agenda. Nadere informatie volgt.

Wensen bewoners

Graag zouden wij als dorpsraad van U vernemen, wat Uw ideeën en wensen voor de toekomst van Nederhemert zijn en hoe we dit met elkaar kunnen realiseren.

Laat het ons weten, we gaan graag met U in gesprek.

Jeugdleden

We willen de jeugdigen onder ons nogmaals oproepen om zich aan te melden als jeugdlid. Ben je tussen de 16 en 25 jaar en voel je je betrokken bij ons dorp, meldt je dan aan.

Volgende vergadering

De volgende vergadering is op 16 november aanstaande in dorpshuis De Gaarde.

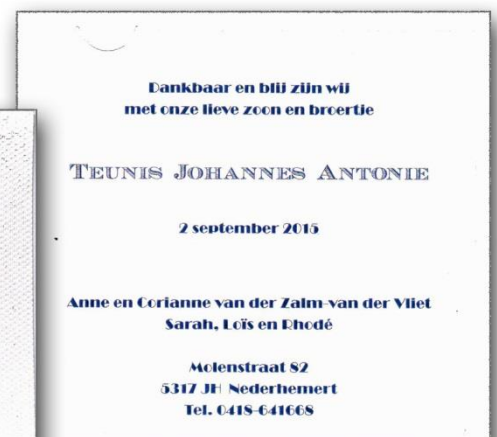
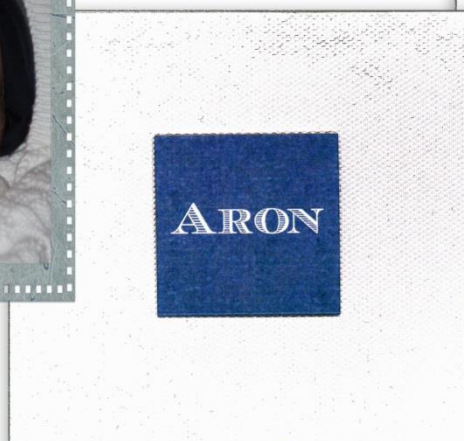
Voorafgaand aan deze vergadering is er **geen** inloopspreekuur.

Indien U vragen en / of opmerkingen heeft, dan kunt U die aan een dorpsraadslid doorgeven of ze mailen naar de dorpsraad.

De kleinste Hèmertsen

De kleinste Hèmertsen

De kleinste Hèmertsen

Met dankbaarheid en blijdschap
ontvingen wij uit Gods scheppende
en bewarende Hand een dochter

Maaïke Catharina

Wij noemen haar *Imke*

30 augustus 2015

Leendert en Jannie Verhoeven-Struijk
Pinksterbloemstraat 6
5317 NG Nederhemert
0418-723090

De kleinste Hèmertsen

*De Heere, die elk leven leidt,
Heeft ons opnieuw, op Zijn tijd,
met de kinderzegen verblijdt.
Hij heeft leven gespaard en gegeven,
Zo hebben wij uit Zijn hand
een zoon en broertje gekregen*

Juda Jozua
13.38 uur - 4450 gram

*Marius en Anita Hak - Looy
Daniel, Johannes, Ezra en David
Molenstraat 87A, 5317 JE Nederhemert
0418-745042*

Kraambezoek graag na telefonisch afspraak

Met grote blijdschap en dankbaarheid mochten
wij uit Gods scheppende en bewarende Hand
een dochter en zusje ontvangen

Johanna Adriana

Wij noemen haar *Anna*

Anna is geboren op 22 september 2015 om 14.06 uur,
weegt 3940 gram en is 53 cm lang.

Evert en Gerda
Emma, William en Josephine
van Wijk

Molenstraat 73
5317 JE Nederhemert
Tel. 0418-551865

Dankbaar en blij ontvangen wij
uit Gods scheppende en bewarende hand
een lief zoontje en broertje

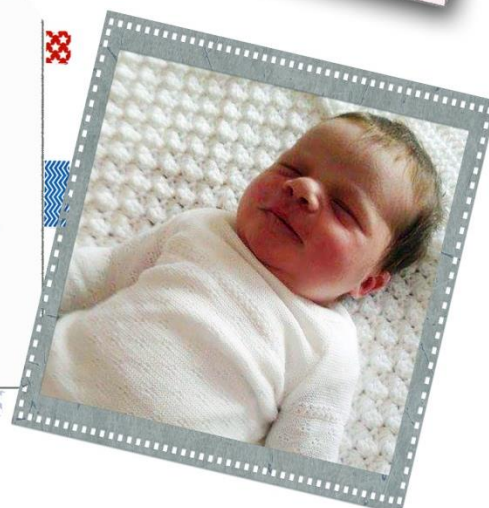
Cornelis Johannes

We noemen hem
Joël

28 september 2015 • 4495 gram • 53 cm

Jan-Willen en Marinke van Ooijen
Jesse
Tim
Thirsa

Sleutelbloemstraat 14, 5317 NB Nederhemert
Tel. 0418-551770

Een jongere stelt zich voor

Diane van den Berg bedankt voor het doorgeven van de pen.

Ik ben Nathalie Vos en ik woon in de Molenstraat van ons mooie dorpje Nederhemert. Ik ben 20 jaar oud.

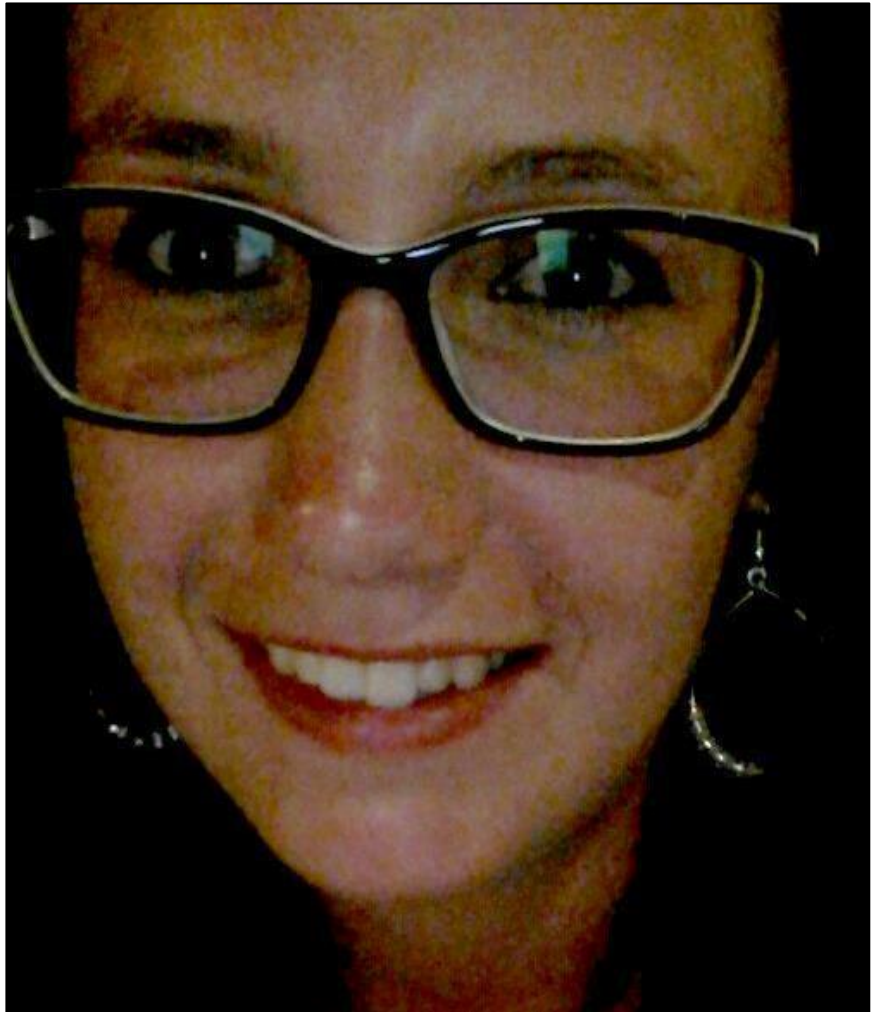
Ik vind het erg leuk om te zwemmen, winkelen en leuke en gezellige dingen te doen met vriendinnen.

Ik ben na de basisschool in Nederhemert naar het Willem van Oranje College gegaan in Wijk en Aalburg waar in mijn vmbo-kb heb afgerond. Ik heb het hier erg naar mij zin gehad en die 4 jaar zijn snel voorbij gevlogen. Daarna ben ik naar het Koning Willem 1 college in Den Bosch gegaan waar ik vorig jaar mijn diploma heb behaald als pedagogisch medewerkster. De keuze voor mijn opleiding was niet zo heel moeilijk. Ik wist al van kleins af aan wat ik wilde worden.

Ik ben vanaf mijn 15e gaan werken bij de Albert Heijn in Zaltbommel. Ik ben daar gaan vakkenvullen maar naar 2 jaar ben ik naar de broodafdeling gegaan. Ik heb hier met veel plezier gewerkt. Begin dit jaar ben ik gestopt bij de Albert Heijn omdat ik nu een fulltime baan heb bij kinderdagverblijf De Toverfluit in Hedel. Hier zijn kinderen van 0 tot 4 jaar aanwezig. Hier mogen de kinderen lekker spelen en er worden veel leerzame activiteiten aangeboden. Ik geniet van het werken met de kinderen en ik hoop dit nog lang te mogen doen.

Ik ga Nederhemert al snel verlaten. Ik ga vrijdag 25 september trouwen en we gaan in Well wonen. Dit zal vast even wennen zijn omdat we in Nederhemert veel winkels hebben. Ik ga Nederhemert vast en zeker stiekem wel een beetje missen maar ik ga een mooie toekomst tegemoet in Well!

Ik geef de pen door aan Ada Blom.

Noodweer trekt over ons dorp

NOODWEER TREKT OVER NEDERHEMER

Zondagavond 30 augustus 2015 zal bij de meeste inwoners van Nederhemert niet gauw vergeten worden. Een zwaar noodweer trok die avond over het dorp en bracht veel schade aan, bijna elk gezin in ons dorp heeft er mee te maken gehad, gelukkig vielen er geen gewonden.

Om alle schade op te noemen van die zondagavond, zou niet in de dorpskrant passen maar om toch een voorbeeld te geven wat er die avond gebeurd is, gingen wij op bezoek bij Cees van Ooijen in de Nieuwstraat die ook veel schade heeft maar enorm is geholpen door burens, familie en kennissen. Cees vertelde dat hij die zondagavond er gauw achter kwam dat het niet goed ging met zijn kas waar veel sierfruit in stond.

Cees heeft een prachtige kas waar o.a. bomen in staan met abrikozen, perziken, pruimen en

kiwi's en veel druiven, alle soorten waarvan sommige al aan het rotte waren door de regen. Ook stonden er vruchtgroenten in zoals paprika's, tomaten, komkommers en meloenen maar er is veel schade aan de gewassen. Van de kas bij Cees werden 150 ruiten vernield door de grote stukken hagel en alles was op het fruit en de groenten gevallen. Cees: Ik durfde die zondagavond niet te gaan kijken want het was onverantwoordelijk om buiten te komen laat staan om naar de kas te gaan, dus binnen blijven en afwachten. Toen de eerste bui voorbij was ben ik met lood in mijn schoenen gaan kijken want ik vreesde het ergste.

Maar het was nog veel erger dan ik dacht en de kas in gaan was levensgevaarlijk want overal was kapot glas en nog eens glas. Op maandagmorgen zakte de moed mij echt in de schoenen bij daglicht was de ramp nog groter dan dat ik dacht, gewoon verschrikkelijk, op dat moment dacht ik dit komt nooit meer goed.

Ernst Kant en Ernst Millenaar kwamen al gauw kijken wat er allemaal aan de hand was en wisten ook niet wat ze zagen.

Ik heb daarna hulp gehad van burens, kennissen gewoon van mensen uit ons dorp en ik noem geen namen want als ik iemand vergeet dat zou niet leuk zijn maar ik ben hun zeer dankbaar dat zult u wel begrijpen, dit had ik nooit alleen kunnen opruimen.

Mensen komen door de week hier genoeg

maar nu kwamen ze ook, maar dan om te helpen, en het was mooi om te zien dat sommige jongeren de leiding namen wat er gebeuren moest.

Een glascontainer neer gezet want al het glas had nooit in de container gekund die de dorpsraad via de gemeente bij Gebr. Vos had neer gezet.

Elke avond werd er geruimd en ook de hele zaterdag liep hier jongeren en ouderen om de boel op te ruimen.

Cees is nu zelf nog bezig om het kleine glas op

te ruimen in zijn kas het zal nog vele maanden duren voor alles weer hersteld is.

Een grote schadepost voor zo'n hobbykasje maar wie rekent er nu op zo'n grote hagelbui, vertelde Cees die nog nooit in zijn leven zulke stukken hagel had gezien.

Maar hij is dankbaar dat zoveel mensen hem geholpen hebben en vertelde hij, dat kan toch ook nog in Nederhemert want vele leven met je mee en komen ook helpen.

Hagelschadecontainers

Job van de Werken, jeugdlid van dorpsraad Nederhemert, was met het idee gekomen om na de hagelbui op 30 augustus, een container te plaatsen waar de particulieren uit Nederhemert hun kapotte dakpannen, kapotte ruiten en overige kapotte materialen in konden deponeren.

In samenwerking met onze dorpscoördinator Debby Wesselo gaf de gemeente groen licht om de containers te plaatsen.

Helaas is daar ook een paar keer misbruik van gemaakt door verkeerd materiaal (asbesthoudend of asbestverdacht) in de containers te dumpen. Dat betreuren wij als dorpsraad natuurlijk. De meeste mensen hebben een positief geluid laten horen over de containers. We denken dan ook dat het project geslaagd is!!

Vrijwillig voor elkaar

Vrijwillig voor elkaar.

Wat is er mooier, wat is er beter, dan voor elkaar klaar te kunnen en te mogen staan!
In tijden als het even niet meer gaat!

We willen graag de kracht van ons dorp 'Hemert' nog dieper laten door klinken, dus niet alleen op straat maar ook in onze huizen!

Want wat kan het soms moeilijk zijn, als jij je burens te hulp schiet in tijden dat ze het nodig hebben maar het alleen niet meer aan kunnen en wat, als je voelt dat je het zelf even niet meer aan kan?

Ook denken we aan onze ouderen in het dorp, aan alle kanten word er gekort op de zorg, maar hebben zij het juist niet verdiend om verzorgd te mogen worden? En voor hen en ons, om hun zo lang mogelijk in ons dorpje te kunnen houden.

Er zijn genoeg mensen om je heen die je willen helpen, maar om het te vragen vind je net een stap te ver gaan.

Om het daarom wat makkelijker voor u te maken gaan wij de eerste stap zetten en hoeft u alleen maar te bellen voor u zelf of voor de ander!

Het plan is, dat we door middel van een groep vrijwilligers hulp bieden voor het dorp!

Waar moet u bijvoorbeeld aan denken:

U als moeder beland in het ziekenhuis en moet daar 5 dagen blijven, 5 kinderen blijven alleen thuis achter. Help wat nu! Bel ons!

U heeft (tijdelijke) hulp nodig in het huishouden (ivm bijvoorbeeld ziekte of zwangerschap)

Dit zijn kleine voorbeelden, er is nog veel meer waarmee we een ander kunnen helpen.

Hulp bieden, dat willen wij geheel VRIJWILLIG, maar wel in goed overleg.

Om dit allemaal van de grond te krijgen zoeken we ten eerste vrijwilligers

Jong en oud! Je kunt je aanmelden op het onderstaande nummer of per email op onderstaand email adres.

Na aanmelding zorgen we voor een informatie avond, waar eigen ideeën en inbreng mogelijk is!

Heb jij zin om hier aan mee te doen? Meld je aan, een berichtje is voldoende.

Willie Weijma en Ina Oomen.

Senioren gezocht

Van het Seniorencomité

Namens het Seniorencomité worden senioren uit Nederhemert en omgeving uitgenodigd om deel te nemen aan onze activiteiten die wij organiseren.

Er vallen mensen af vanwege hoge leeftijd of opname in een verpleeg- of bejaardentehuis.

Er komen weinig jonge senioren bij, met name bij de open eettafel, die maandelijks wordt georganiseerd op de tweede woensdag van de maand.

Voor een drie-gangen-diner en een consumptie betaald u 8 euro. Dat kan toch niet de reden zijn om niet te komen?

Op dinsdagmiddag wordt er altijd koersbal gespeeld en op de eerste dinsdag van de maand hebben we een excursie, een quiz, dia's draaien of er komt een spreker langs over allerlei onderwerpen. Maar elke keer organiseren wij wat.

Ook kan men op donderdagmorgen terecht bij Beter Bewegen. Bewegingsoefeningen onder deskundige begeleiding.

Alle activiteiten vinden plaats in ons dorpshuis De Gaarde.

Voor al deze activiteiten zouden wij graag wat meer jonge senioren willen aantrekken.

U bent van harte welkom.

Het Seniorencomité

Grenspaal

Wethouders Marian Blaauwhof van Maasdriel en Ton van Balken van Zaltbommel hebben woensdagmiddag de gerestaureerde grenspaal tussen Nederhemert en Wellseind onthuld.

De grenspaal, die tussen 1750 en 1775 geplaatst

werd, was in de loop van de jaren verzakt en beschadigd geraakt door dijkverzwaring en verkeer. De paal is gerestaureerd en teruggeplaatst op een 13 meter lange stalen buispaal waardoor scheefzakken tot het verleden behoort.

Bron: BD

Een nieuwe wijkagent

Hallo allemaal,

Sinds juli 2015 ben ik wijkagent voor de volgende dorpen in de gemeente Zaltbommel; Bruchem, Gameren, Nieuwaaal, Kerkwijk, Delwijnen, Nederhemert-noord, Bern en Nederhemert-zuid.

Vanaf 2006 werk ik bij de politie. Nadat ik in Nijmegen en Wijchen gewerkt had kwam ik in 2008 in de Bommelerwaard, politiebureau Zaltbommel. Ik was hier nog nooit geweest en dacht zo snel mogelijk terug naar Nijmegen te willen, tot dat ik erachter kwam hoe leuk de werkzaamheden waren in de Bommelerwaard. Ik kwam er al snel achter dat ik hier nooit meer weg wilde. Ik heb dit jaar dan ook gesolliciteerd als wijkagent, met als voorkeur in de Bommelerwaard, en ben dit geworden.

Ik ben zo veel mogelijk in de wijk aanwezig, zodat ik met buurtbewoners kan spreken over alles wat er gebeurt in de wijk maar ook kan helpen of bemiddelen waar nodig.

Buurtbewoners kunnen met structurele problemen en wijkgerelateerde vragen bij mij terecht. Ik voer mijn werkzaamheden uit vanaf het politiebureau Zaltbommel. Ik ben te bereiken via het telefoonnummer 0900-8844. Als ik niet aanwezig ben, kunnen buurtbewoners een bericht voor mij achterlaten. Bel voor spoedgevallen met 112. Ik ben ook te volgen op twitter: @Wijkagt_Linda.

Taken wijkagent

De wijkagent is verantwoordelijk voor de totale politiezorg binnen zijn wijk. Hij richt zich op de aanpak van sociale problemen, maar ook op zaken als overlast, criminaliteit, milieu en verkeer. In samenwerking met collega's van de surveillancedienst, recherche, milieu en jeugd werkt de wijkagent voortdurend aan het verbeteren en vergroten van de veiligheid in uw wijk of buurt. De wijkagent onderhoudt contact met externe partners, zoals de gemeente en maatschappelijke organisaties. Met deze organisaties worden problemen besproken en wordt overlegd hoe deze adequaat aangepakt kunnen worden, en door wie. Ook dan is informatie uit de buurt van essentieel belang. Heeft u vragen, tips of opmerkingen over de veiligheid in uw buurt of wijk, neem dan gerust contact op met uw wijkagent.

Christelijke bibliotheek

Christelijke bibliotheek.

Sinds 1988 is er een christelijke bibliotheek gevestigd in gebouw Rehoboth bij de Hersteld hervormde kerk In Nederhemert.

De bibliotheek beschikt over een eigen ruimte met bijna 5000 boeken. Elk jaar worden er ongeveer 100 nieuwe boeken aangeschaft. Ook zijn er voor kinderen luisterboeken te lenen. Het is een ruime collectie waarin voor elk wat wils te vinden is. Kinder- en jeugdboeken, romans, theologie en bijbelverklaringen. Vele jongeren en ouderen weten ons te vinden. Als u een boek zoekt wat nog uitgeleend is, reserveren wij het voor u als het ingeleverd wordt.

Er is keuze uit de volgende abonnementen:

- Jaarabonnement met 3 boeken per week voor € 19,00.
- Jaarabonnement met 6 boeken per week voor € 37,00.
- Jaarabonnement met 10 boeken per week voor € 44,50.
- Het is ook mogelijk om zonder abonnement boeken te lenen. De kosten zijn dan € 0,20 per boek per week. Een ieder is van harte welkom.

Wij zijn geopend op iedere donderdag van 19:00 tot 20:00 uur. Alleen de ingang via de Schoolstraat is dan open.

Tot ziens in de bibliotheek.

Gerda van Ooijen, Willemien Oomen, Coriene van Ooijen en Janneke Fijan.

Berichten uit de gemeenteraad

Raadslid Thom Ummels (D66) aan het woord

Van samenwerking naar samengaan

In de afgelopen periode heeft de gemeenteraad veel aandacht besteed aan de samenwerking met onze buurgemeente Maasdriel. Er is sinds enige tijd een kentering gekomen in het denken bij menige fractie in de raad. Aanvankelijk waren er nogal wat fracties zeer terughoudend over (intensieve) samenwerking met Maasdriel. Maar gelukkig stond het denken niet stil en is er heel wat veranderd in dit opzicht.

D66 vindt dit een verheugende wending. Wij hebben sinds jaar en dag gepleit voor meer en vooral intensieve samenwerking met Maasdriel. Een weg die op vrij korte termijn moet leiden tot het samengaan van beide gemeenten: de gemeente Bommelerwaard. Er komen immers steeds meer en zware taken op de gemeente af en we kunnen het niet alleen. Samenwerking en vooral samengaan is eigenlijk geen vrijblijvende optie, maar bittere noodzaak.

De raden van Maasdriel en Zaltbommel hebben elkaar om die reden dan ook opgezocht. We praten gelukkig niet meer over, maar met elkaar. Het bureau Berenschot is ingehuurd om het samenwerkingsproces te begeleiden en de provincie geeft financiële steun. Er is door beide raden een Plan van aanpak vastgesteld. Hoofdpunten hierin zijn: samenvoeging van voorlopig een viertal ambtelijke afdelingen (Financiën, Personeelszaken, ICT en Juridische zaken) en meer oriëntatie op en contact met de gemeente

's- Hertogenbosch. Belangrijkste en toekomstgerichte punt is het principe, dat Maasdriel en Zaltbommel altijd samenwerken. Behalve als dit om dringende redenen niet mogelijk is. Het principe: "samenwerking, tenzij..."

Dit houdt dus een intensieve samenwerking op ambtelijk en vooral ook bestuurlijk terrein in. Wij zijn ervan overtuigd, dat deze weg onomkeerbaar is en leidt tot het samengaan van beide gemeenten. Belangrijke voorwaarde voor ons is, dat de dienstverlening aan de inwoners niet minder wordt. En liefst nog een stuk beter!

Cultureel centrum Poorteriej

De Poorteriej nieuwe stijl kreeg al vrij snel een flinke tik te verwerken. De exploitant BCG ging als gevolg van met name mismanagement failliet. Ze kon de artiesten aan het eind van het theaterseizoen niet meer betalen. Niet alleen artiesten, maar ook bezoekers met gekochte entreekaarten werden hiervan helaas de dupe.

D66 vindt de Poorteriej een belangrijke sociaal-culturele voorziening in de Bommelerwaard. Vanuit die invalshoek hebben wij het raadsdebat hierover aangezwengeld en kritische vragen gesteld aan het college. Het college en wethouder Zondag hebben nadrukkelijk toegezegd in het vervolg veel meer en nauwlettender toe te (laten) zien op de gang van zaken bij de Poorteriej. Als gemeentebestuur, maar ook via de NV waarvan de gemeente aandeelhouder is.

Inmiddels is de nieuwe exploitant de CMN groep voortvarend aan het werk gegaan. Zij werkt op basis van een bredere bedrijfsfilosofie. De Poorteriej is niet alleen een theater, maar een breed toegankelijk cultureel centrum. Een plek voor alle inwoners en verenigingen. Wij steunen deze lijn en hebben vertrouwen in de toekomst.

Raad on tour Nederhemert

Donderdag 11 juni was de gemeenteraad te gast in ons eigen Nederhemert. De Raad on tour is een activiteit van de raadswerkgroep "Een Goede Raad", waarvan ik initiatiefnemer en lid ben. Samen met de leden van de dorpsraad maakten we een rondwandeling door het dorp. Daarna spraken raadsleden in het dorpshuis met inwoners in de vorm van tafelgesprekken. Aandachtspunten waren onder meer: het verkeer, groenonderhoud, communicatie met inwoners en de status van het voormalig Vos-terrein.

En verder...

* Stelde de D66 fractie vragen aan het college over het

informatiebeleid van de gemeente. Naar aanleiding van onderzoek waaruit blijkt, dat de gemeente Zaltbommel inwoners en belangstellenden van buiten niet snel en niet volledig informeert. Ook de website is niet op orde. De reactie van het college stelt ons niet gerust en we komen er zeker op terug.

* Gaven we volmondige steun aan het **Actieplan Vrijtijdseconomie** (toerisme en recreatie). Hierin staan acties opgenomen om meer toeristen en bezoekers naar onze regio te trekken. Dat is goed voor horeca en middenstand en voor de beeldvorming van de Bommelerwaard.

* Heb ik met enthousiasme deelgenomen aan de **schoonmaakacties** in ons dorp. Het is goed om er als inwoners gezamenlijk de schouders onder te zetten om Nederhemert schoon en opgeruimd te houden. Een goed initiatief van de Dorpsraad. Ik hoop wel, dat er een voorbeeldwerking vanuit gaat. Er wordt immers veel rommel en zwerfvuil neergegooid in straten, langs dijken en in de uiterwaarden. Hierbij hebben alle inwoners een verantwoordelijkheid!

* Zou ik nog veel meer kunnen vertellen, want het raadslidmaatschap is boeiend werk. De ruimte is echter beperkt. Heeft u **vragen of opmerkingen**: laat het me weten!

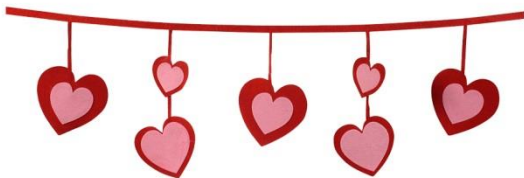
thomummels@raadzaltbommel.nl Twitter: @ThomD66 tel: 06-51274753

www.d66zaltbommel.nl

Getrouwd!

Henri en Esther zijn op 27 augustus in Kasteel Dussen getrouwd en aansluitend in de kerk van de Ger.Gem. in Brakel. Ze zijn in Brakel gaan wonen

Machiel van de Wetering en Dineke van de Wetering-van Bentum trouwden op 28 augustus 2015

Ze zijn getrouwd in het gemeentehuis van Ermelo.
Het huwelijk is kerkelijk bevestigd in Nederhemert, bij de HHK.
Zij zijn in ons dorp komen wonen

Een kind met een hobby

Hèmertse jeugd met een hobby: Arend-Jan van Heerikhuize

De meeste jeugd uit ons dorp die bij een sportclub is aangesloten, zit toch over het algemeen wel op een voetbalvereniging. Zo niet Arend-Jan van Heerikhuize. Hij zit op waterpolo.

Voordat hij voor waterpolo koos, ging er best nog wat tijd en een aantal sporten aan vooraf. Zoals bijna alle kinderen, zat Arend-Jan eerst op zwemmen. Nadat hij A en B had gehaald wilde hij niet meteen verder ook al vond hij zwemmen erg leuk. Hij wilde liever judoën. Dat ging hij in Den Bosch doen. Naast judo heeft hij uiteindelijk nog op zwemvaardigheid gezeten, maar daarna koos hij toch voor voetbal. Hoewel hij het leuk vond, bleek voetbal uiteindelijk niet samen te gaan met judo. Hij stopte met judo. Omdat zijn broertje op Taekwondo zat, heeft Arend-Jan daar ook nog een jaartje op gezeten, omdat hij anders toch maar zat te wachten tot zijn broertje die op judo zat, klaar was. Hoewel hij op voetbal bleef, vond hij het de ene keer wel en de andere keer niet leuk. Zijn

moeder adviseerde hem daarom iets met zwemmen te gaan zoeken.

De uiteindelijke keuze voor waterpolo kwam na een vakantie in Turkije. “We waren daar op vakantie. Op de camping was een animatie team die spelletjes met ons deed. Ze speelden ook waterpolo in het zwembad, al wist ik toen nog niet dat dat een echte sport was. Ik vond dat toen erg leuk, omdat het een teamsport is met een combinatie van zwemmen en het bezig zijn met een bal,” vertelt Arend-Jan. “Terug van vakantie hebben we daarom op internet gekeken of er in de buurt misschien een club was waar ze waterpolo speelden. En toen kwamen we uit op AquAmigos in Waalwijk. Daar ben ik juni 2014 begonnen.”

Om op waterpolo te kunnen, moet je wel je zwemdiploma A en B hebben behaald. Er zijn verschillende groepen. Deze groepen zijn verdeeld aan de hand van kinderen in de leeftijd tot 13 jaar, tot 15 jaar en tot 17 jaar. Er zijn bij waterpolo, zoals bij voetbal bijvoorbeeld wel het geval is, geen gradaties in niveau. Dit komt omdat er niet zo heel veel waterpolo clubs zijn. “Doordat er geen gradaties in niveau zijn heb je helaas wel het risico dat een sterke groep tegen een slechte(re) groep moet spelen. Dat is natuurlijk wel jammer, maar helaas is het niet anders.”

Arend-Jan heeft het goed naar zijn zin. Hij is, samen met een andere jongen, keeper van het team. Dat is eigenlijk toevallig zo gekomen. Tijdens een les was de vader van een jongen uit zijn team coach. Die jongen zei dat hij aan zijn vader zou vragen of Arend-Jan mocht proberen te keepen. Hij wist namelijk dat Arend-Jan bij het voetbal reservekeeper was geweest. Nou, dat mocht en dat ging eigenlijk zo goed dat hij uiteindelijk de keeper van zijn waterpolo team werd. Om een goede keeper te zijn, moet je niet bang zijn voor de bal. “Als je voor elke bal die op je af komt bang bent, kom je er natuurlijk niet,” verklaart Arend-Jan lachend. Vorig jaar was hij nog enige keeper in zijn team, maar omdat hij dit door zijn leeftijd is doorgeschoven naar een ander team is hij dat nu samen met een andere jongen.

Dat waterpolo een intensieve sport is, bewijst het feit dat hij 3 x per week moet trainen, buiten de wedstrijden om. Op maandag en vrijdag is er training voor de veldspelers. Omdat Arend-Jan keeper is, krijgt hij op maandag keeperstraining. En er is ook nog een dag waarop ze 2 uur baantjes moeten

zwemmen om hun conditie op peil te houden. Die conditie hebben ze echt nodig om boven water te kunnen blijven tijdens een wedstrijd. “In een wedstrijdbad kun je namelijk niet staan en je mag dan niet eventjes aan de rand gaan hangen om even uit te rusten. Trouwens, daar heb je dan niet eens tijd voor,” legt Arend-Jan uit. Omdat ze Arend-Jan een goede keeper vinden, wilde AquAmigo hem wekelijks een extra keeperstraining laten volgen, maar dat vond hij wel erg veel en vaak om te doen, aangezien hij ook nog tijd aan zijn huiswerk moet besteden. Arend-Jan besloot daar daarom vanaf te zien en af en toe een extra training te volgen.

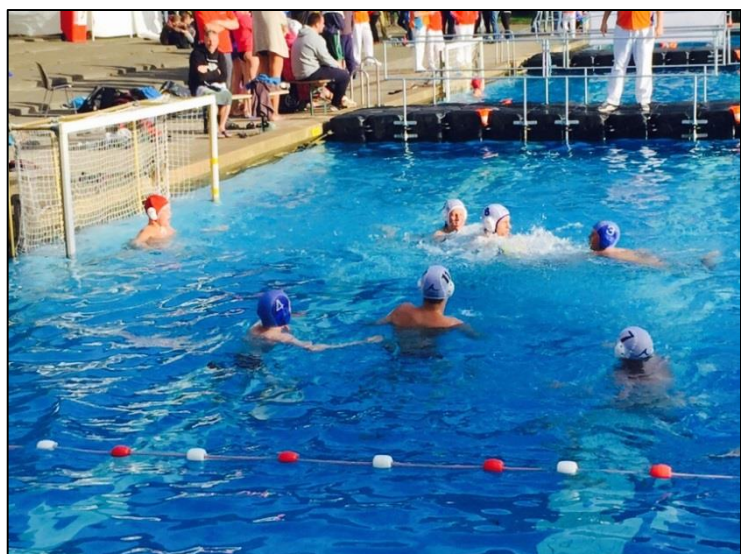
Naast het trainen worden er natuurlijk ook wedstrijden gespeeld. Alhoewel er dus geen gradaties in waterpolo zitten, proberen ze de wedstrijden wel een beetje regionaal te houden. Tot nu toe zijn de wedstrijden maximaal een uur rijden van huis geweest. Gelukkig maar, want per seizoen hebben ze wel zo’n 16 wedstrijden. Dus dat is best veel.

“Tijdens een wedstrijd speel je met 7 mensen. Je hebt 6 veldspelers en 1 keeper. Verder heb je nog 2 of 3 jongens die tijdens wissels ingezet kunnen worden. Deze jongens mogen overigens pas gewisseld worden nadat er een doelpunt is gemaakt, dus niet ergens als het spel in volle gang is. Ik ben meestal keeper, maar soms ook veldspeler.” De wedstrijden zijn op zaterdag, vaak laat in de middag of soms zelfs ’s avonds. Dat ligt eraan wanneer het zwembad vrij is.

Een wedstrijd speel je in een wedstrijdbad en duurt 4 x 5 minuten. “Tenminste, als er geen overtredingen zijn. Door overtredingen kan één wedstrijdronde soms wel 10 minuten duren,” vertelt Arend-Jan. “Na de eerste 5 minuten hebben we 1 minuut rust, na de tweede vijf minuten 2 minuten rust, omdat we dan van kant moeten wisselen, en na die 5 minuten hebben we weer 1 minuut rust.” Als het dan gelijk spel is wordt het spel beslist met penalty’s op de vijf meter. “Ja, dat lijkt niet zo ver, maar een wedstrijdbad is maar 25 meter lang, niet te vergelijken met een voetbalveld,” lacht Arend-Jan. “Vijf minuten boven water blijven bij een wedstrijd is al zwaar, maar als keeper heb je het nog een stukje zwaarder, want je moet natuurlijk vanuit het water omhoog kunnen springen om de bal tegen te houden.”

Tijdens het trainen en de wedstrijden moeten ze allemaal een soort zwemmuts op met plastic oortjes. Die zijn ervoor om je oren te beschermen tegen de harde bal. Je hebt twee verschillende kleuren plastic oortjes. Witte en blauwe oortjes. De muts met de witte oortjes gebruik je als je een thuiswedstrijd speelt en de blauwe kleur gebruik je als je ‘uit’ speelt,” legt Arend-Jan uit. De kleur van de zwemmuts is wit en zwart. “En ik heb natuurlijk ook een knalrode zwemmuts (met witte of blauwe oortjes). Die heb ik op als ik moet keepen.” Als keeper moet je ook een beetje in hebben om je gebit te beschermen, want die ballen kunnen best hard aankomen. “Zo heb ik al eens een bloedneus opgelopen,” lacht Arend-Jan.

Arend-Jan heeft met zijn team vorig seizoen een beker en een medaille gewonnen. En ook dit seizoen zal hij weer z’n best gaan doen om medailles en bekertjes in de wacht te slepen.

Voor u gelezen... Kerk op Zuid

Uit: "Dorpsschetsen" geschreven door W. Knoop; 1944

Herinneringen aan de kerk van zuid...

Aan de westzijde van het dorpje, enigszins buiten het centrum lag het eenvoudige dorpskerkje, gedeeltelijk verscholen achter de slanke toren, gedeeltelijk overschaduwd door het lommer van hoog opgaand geboomte.

...

Wie door de hoofddeur binnenging, kwam eerst in een portaaltje. Een tweede deur gaf toegang tot het inwendige van het eenvoudige stille dorpskerkje. De eikenhouten preekstoel, daterend uit het jaar 1708, was tegen de Noordermuur geplaatst binnen een met hekwerk omgeven ruimte. "De tuin", waar ook de banken stonden voor de ouderlingen en diakenen, én voor de voorzanger en de kerkvoogden. Menig predikant was op deze kansel zijn loopbaan begonnen. Slechts weinige jaren vertoefde hij in zijn eerste gemeente. Dan vertrok hij naar elders, vanwaar hij menigmaal zijn herderlijk ambt verwisselde met dat van hoogleraar van een onzer universiteiten. Welk ander dorp kan zich erop beroemen dat drie van zijn predikanten achtereenvolgens tot die verheven post geroepen werden?

Rechts van 'de tuin' stonden de familiebanken. Toebehorende aan hen van wie de voorvaders eenmaal deze banken gesticht hadden of op andere wijze de kerk hadden helpen bouwen. Verder waren er zitplaatsen die telkens op oudjaar verhuurd werden. Een eigenaardig gebruik. Enkele rijden

stoelen dienden voor de vrouwen en meisjes die de preek wilden bijwonen. De voornaamste familiebank behoorde aan de barones die elke zondag ter kerke kwam. Even voor de aanvang van de dienst reed zij voor in een met twee vurige paarden bespannen rijtuig. Kaarsrecht zat de koetsier op de bok. De teugels en de ene, de zweep in de andere hand. Als goud schitterden de knopen en trseen van zijn gegalonneerde uniform in de heldere zonneschijn. De palfrenier, naast hem, haastte zich mevrouw behulpzaam te zijn bij het uitstappen. Als ambachtsvrouw werd tijdens de dienst haar het eerst het collectezakje aangeboden...

Even voor het eindigen van de dienst verliet de koetsier het kerkgebouw en reed met de paarden die in de dorpsheberg gestald waren geweest, weer voor, zodat mevrouw na afloop van de godsdienstoefening op dezelfde wijze zou kunnen vertrekken als zij gekomen was.

Een heel bijzondere sfeer heerste in het kerkje op oudjaarsavond. Dan werden de koperen kronen aangestoken en werd het gebouw door de flikkerende kaarsen die ook op de banken aangebracht werden, stemmig verlicht. .

Langzaam brandden de kaarsen op. Zinvol beeld van de tijdkring die weldra vervlogen zou zijn.

Een blik geslagen op het koor en onwillekeurig besepte men juist op deze avond de inhoud van de versregel zo juist gezongen: "Voorgeslachten kwijnden henen", immers dit gedeelte van de kerk was de laatste rustplaats van hen die eenmaal als graven of baronnen de scepter hadden gezwaaid, niet alleen in het dorpje, maar vaak ook daarbuiten. Om het koor binnen te treden moest men door een glazen deur waarboven in het glas het jaartal 1858 was aangebracht, een ook het wapen van de adellijke familie die de laatste eeuw het kasteel had bewoond, alsmede van haar verwanten.

Recht tegenover de ingang stond de tombe van de Baron 'Van Vittinghof', luitenant generaal in dienst der Staten-Generaal, heer van Nederhemert, Groeneveld en Scheederen. Iedereen die ooit de Nieuwe kerk in Amsterdam bocht heeft en gekeken heeft naar het praalgraf van Nederlands grootste zeeheld M.A. de Ruyter, werd bij het zien van de tombe van 'Van Vittinghof' onmiddellijk getroffen door de sterke overeenkomst van beide monumenten. In volle wapenrusting lagen de landsdienaren uitgestrekt, omgeven door de attributen van hun waardigheid. Een nadere beschouwing van het monument van 'Van Vittinghof', gaf opheldering: rechts van het beeld staat de vervaardiger vermeld: Seuntius, een leerling en navolger van Rombout Verhulst, maker van het praalgraf van Michiel de Ruyter.

....

Als een wachter, die pal staat om een kostbare bezitting te beschermen, zo stond de toren stevig geplant tegen consistorie en kerk. Ongetwijfeld was het een van de oudste gebouwen uit het dorp. Het voetstuk dagtekende uit de twaalfde eeuw. Sterke beren stutten de muren, opgetrokken van logge bakstenen, uit de hand gevormd, hier en daar met glazuur bedekt. Brand had meermalen de toren geteisterd. Het bovendeel was daarom op nieuw van kleinere stenen opgetrokken. Nu vinden torenkraaien een mooie plaats om nesten te bouwen in de inmiddels ontstane gaten in het opgeknapte gedeelte.

De slanke zeskantige met leien bedekte spits verhief zich trots hemelwaarts. Een klein luikje, onmiddellijk onder het kruis aangebracht, war bestemd voor het uitsteken van de vlag. Hoog boven alles troonde de weerhaan. De eerste stralen van de morgenzon baadden hem in goud, de laatste flitsen der ondergaande dagvorstin verguldden hem met haar mat licht.

Het inwendige van de toren, grauw verdiepingen van elkaar verbonden met een ladder. OP Honderden jaren oud en vaak de klok aan de voet van de toren eikenhouten balken geschoord, vermeldend de naam van de

van stof, spinrag, steen en kalkresten, bestond uit enkele gescheiden door een houten zolder, onderling EEN VAN DE ZOLDERS BEVOND HET UURWERKT. gerestaureerd. Op stille avonden kon men het getik van duidelijk horen. Hoog in de toren., door stevige hing de zware luidklok. Een passen randschrift tevens maker bevond zich op de buitenomtrek.

....

Zo stond én kerk én toren omgeving. Het dorpsleven ging verder, dag na dag, week na week, jaar na jaar. Geslachten kwamen en geslachten gingen. Kerk en toren, hoewel aangetast door de tand des tijds, bleven hecht op hun grondslagen, schijnbaar ongevoelig voor alle veranderingen rondom. Dat zij nog eeuwen mogen zijn en blijven een sieraad van het dorp, wegwijzers naar een hoger leven!

rustig en vredig in de landelijke

Een Hèmertse met een hobby

Een Hèmertse met een hobby – Jenny van den Broek

Geef kinderen een bolletje klei en ze kunnen er uren mee zoet zijn. Er zijn echter ook veel volwassenen die zich nog graag bezighouden met klei. Alleen heeft het dan een wat sjiekere naam: Keramiek!

Toen ik nog kind was, knutselde, schreef en tekende ik graag. Gedurende de jaren dat ik ouder werd, verwaterden deze liefhebberijen echter. Na mijn schooljaren ontstond toch weer de behoefte om 'iets creatiefs' te doen. In de loop van de jaren heb ik daarom diverse cursussen/workshops gevolgd. Ik heb op de steenfabriek in Aalst, bij een mevrouw die daar toen in één van de huisjes op het terrein woonde, een cursus kleien gevolgd. Aangezien die mevrouw er mee ging stoppen, stopte het voor mij automatisch ook. Dat was m'n eerste kennismaking met klei. Buiten het gegeven dat ik het wel leuk vond en dat het me goed afging, maakte het echter verder geen indruk op mij. Ik heb nog 2 seizoenen geschilderd bij Inge Ummels en enkele jaren daarna heb

ik in Boxtel bij het St. Lucas de cursussen Interieurstyling en Etaleren gevolgd. Deze cursussen waren erg leuk om te volgen, maar omdat er geen vervolgcursussen waren stopte het voor mij.

Een paar jaar geleden, in augustus 2010 om precies te zijn, las ik in de Ariadne at Home een interview over Carola Zee. Er stonden foto's bij van kommetjes in mooie groene en blauwe pasteltinten en foto's van proefplaatjes van kleuren. Dat zag er zo leuk uit en het stuk was ook zo leuk en interessant geschreven. Dat wilde ik ook! Ik wilde ook vanuit een natuurproduct als klei, via diverse stappen, mooie dingen, zoals bijvoorbeeld een kommetje kunnen maken! Na wat zoeken op internet naar cursussen keramiek, kwam ik uit op een cursus die ze bij de Muzerije gaven. Dit was een basiscursus waar je van alles een beetje kon proberen. Ik koos ervoor om me voornamelijk bezig te houden met draaien. Draaien wil zeggen dat je met een pottenbakkerswiel potjes draait. Of in ieder geval: probeert te draaien. Want op filmpjes ziet het er makkelijk uit, maar dat is het echt niet. Ik heb daar ook een paar avonden handvormen gedaan. Je boetseert dan met je handen wat je maar wilt. Ik heb toen een olifantje gemaakt. Verder was het de bedoeling dat wat je gemaakt had ook van een kleurtje voorzag. Dus moest het, nadat het de eerste keer gestookt was, geglaazuurd worden. In het geval bij de Muzerije was het een kwestie van kant en klare verf op het gemaakte stuk verven, wat glazuur erop en klaar. Na het glazuren werd het gemaakte stuk dan weer gebakken om het 'af' te maken. Er was wel de mogelijkheid om te experimenteren met glazuur, maar doordat er zoveel cursisten waren en maar één lerares, kwam het er niet van.

Bij de Muzerij heb ik twee seizoenen les gevolgd. Doordat ik het gevoel kreeg dat ik niet veel verder kwam, besloot ik echter om er mee te stoppen en thuis zelf aan de slag te gaan door middel van informatie uit boeken en van internet. Dat heb ik ook echt wel gedaan en ik heb ook best wel wat dingen gemaakt. Maar zoals dat zo vaak gaat kwam het er thuis bijna niet van, omdat er altijd wel wat anders te doen was. Na

een tip van de buurvrouw, kwam ik zo'n twee jaar geleden uit bij de Keramiekclub in Ammerzoden. Dit is eigenlijk een groep (hobby)keramisten die samen een ruimte huren en door het samen bezig zijn, elkaar inspireren en groeien. Ik zat op de keramiekgroep van de woensdagavond. Gelukkig was daar Marianne Grimm die mij en de anderen voorzag van advies over handvormen en glazuren. Het was echt een ontzettend leuke groep, waar lief en leed gedeeld werd. Maar ook daar kreeg ik uiteindelijk het idee dat ik niet veel verder kwam. Ik bleef steeds weer hangen op dat glazuur, dat ook nu weer praktisch kant en klaar gebruikt kon worden.

Intussen maakte ik thuis ook nog steeds van alles (inmiddels ben ik de trotse bezitter van een eigen atelier met draaischijf en oven). Potjes, sierraden, vazen, muurvaasjes etc.. Ik maakte gietmallen om daar vervolgens met gietklei een kleine productie van te maken, ik experimenteerde met kleurstoffen, engobes (een soort gekleurde verfklei) en nog steeds met bijna kant en klaar glazuur. Ik was dus met van alles een beetje bezig, maar er zat geen structuur in en ik merkte dat de basis ontbrak. Ik kon iets maken, maar niet beredeneren waarom het nou eigenlijk zo moest.

Opnieuw kwam die wens om beter te begrijpen waar ik nou eigenlijk mee bezig was. Met daarnaast de welhaast nog grotere wens om zelf m'n glazuren te kunnen maken. Marianne Grim volgde aan de SBB Gouda de 3-jarige Ambachtelijke Opleiding Keramische Technieken. En uiteindelijk viel dit jaar bij mij het kwartje. Waarom ging ik zelf die opleiding niet volgen? De kinderen zijn al wat groter, m'n werk kon er op aangepast worden. Dus na wat wikken en wegen heb ik me voor de opleiding ingeschreven en sinds september jl. volg ik de opleiding. Ik heb pas een paar lessen gehad, maar ik vind het nu al geweldig. Echt serieus en met 22 andere keramisten in spé professioneel bezig zijn met de mogelijkheden van klei. Zowel handvormen als het draaien komt aan bod en ook het glazuur zal uitgebreid behandeld worden. Aangezien ik in de loop der jaren toch wel enige ervaring hebt opgedaan is handvormen op het moment nog vrij makkelijk. We hebben tegeltjes gemaakt met structuur en nu zijn we bezig om een klein windlicht te maken. Uiteindelijk gaan we die ook met texturen werken. Dat hoeft helemaal niet ingewikkeld te zijn. Je kunt er van alles voor gebruiken. Kanten kleedjes, dennenappels, schelpen, stempels, knopen, takjes: je kunt het zo gek niet bedenken of het kan gebruikt worden. Dat is het leuke van handvormen.

Het mooie is dat, waar je bij de keramiekcursussen altijd bezig bent geweest om een mooi eindproduct te maken, je nu alleen bezig bent om te leren hoe je tot het eindproduct komt. Dus ook door fouten te maken. Dat het eindproduct dan mooi uitvalt is natuurlijk mooi meegenomen, maar dat is niet het doel. Dat vind ik best wel moeilijk, omdat ik altijd alles mooi en netjes wil maken. Maar ik moet zeggen dat het me tot nu toe best aardig lukt. Pas in het derde jaar wordt het eindproduct belangrijk, want dan moet je je gemaakte examenwerken ook echt gaat exposeren.

Bij handvormen wordt ook aandacht besteedt aan het glazuren. Daar beginnen we over een les of 2 mee. Daar kijk ik erg naar uit. Eindelijk zelf kleuren kunnen maken en de processen gaan begrijpen

om tot die kleuren te komen. Bij glazuren komen er allerlei stoffen aan te pas, zoals bijvoorbeeld kobalt-, ijzer- en koperoxide. De hoeveelheid van die stoffen en de stooktemperatuur bepalen uiteindelijk het eindresultaat. Om tot het gewenste resultaat te komen zullen er dan ook diverse proefplaatjes gemaakt moeten worden. In glazuren zitten soms ook stoffen die niet goed voor je gezondheid zijn. Het is dan noodzaak om met handschoenen aan en een stofmasker op te werken, het liefst in een goed geventileerde ruimte.

Draailes krijgen we ook. Gelukkig is ook daar het oefenen en proberen belangrijker dan het eindproduct. Ik heb in de Muzerije op een schopstoel gedraaid. Bij een schopstoel moet je zelf met je been een wiel aan het draaien te houden door tegen het wiel te schoppen. Thuis heb ik ook een schopstoel gehad, maar die heb ik inmiddels ingeruild voor een elektrische draaischijf. Het voordeel van een elektrische schijf is dat je je lijf stil kunt houden, doordat je niet hoeft te schoppen. En ook de draaisnelheid van de schijf kun je constant houden. Je hoeft niet steeds met draaien te stoppen om de schopschijf weer een zwengel met je been te geven. Want als je schopt terwijl je met je handen aan je werkstuk zit, werkt die schop daarin door. Alhoewel ik thuis een draaischijf heb, heb toch al ruim 2 jaar niet meer serieus gedraaid. Eigenlijk begin je dan dus weer helemaal opnieuw. Je leert te draaien door oefenen, oefenen en nog eens oefenen. Zoals ik al eerder zei: draaien lijkt makkelijk, maar het is ontzettend moeilijk. De moeilijkheid zit met name in het centreren van je bolletje klei. Als de klei namelijk niet precies in het midden ronddraait vliegt het stuk alle kanten op en kun je het zeker niet mooi afwerken. Er komt heel wat water aan te pas want de klei moet vochtig blijven om het soepel tussen je handen door te kunnen laten glijden. En dat water wil nog wel eens een rond spetteren, dus het is zaak dat je niet je beste kleren aan hebt en een grote schort draagt.

Ik heb het geluk gehad dat het me de afgelopen weken gelukt is om 2 potjes te draaien. En ik heb ze af kunnen werken. Het zijn natuurlijk nog geen meesterstukken, maar ik was helemaal trots en blij dat het me gelukt is. Als ze gedroogd zijn kunnen ze de oven in voor de eerste stook, de biscuitstook genaamd. Daarna kunnen de potjes geglaazuurd worden en dan wordt het opnieuw gestookt.

Wellicht dat de vraag opkomt wat ik nu uiteindelijk met het volgen van die opleiding wil bereiken?

Misschien me nog verder specialiseren. Je kunt bij SBB Gouda namelijk nog extra leerjaren en vervolgcursussen volgen. Ik zou uiteindelijk ook graag met porselein willen gaan werken.

Maar of ik nu wel of niet vervolgcursussen ga volgen zie ik dan wel weer. Ik wil me sowieso na die opleiding een echte Keramist willen kunnen noemen. Een echt beroep, dus niet meer dat vrijblijvende hobbymatige gerommel. Ook nu weet ik namelijk wel het één en ander van keramiek, maar niet voldoende om daar echt professioneel iets mee te kunnen. Zo wil ik uiteindelijk gaan proberen om de dingen die ik gemaakt heb te verkopen. Dan wil ik wel zeker zijn dat ik een deugdelijk product heb gemaakt. En wellicht in de toekomst dat ik ook keramiekcursussen en workshops wil gaan geven. Dan moet ik natuurlijk wel goed weten waar ik mee bezig ben. Of ik uiteindelijk financieel volledig van het Keramist zijn kan bestaan? Dat zou natuurlijk erg mooi zijn, maar dat is maar voor weinig Keramisten echt weggelegd. Maar wie weet? Wie niet waagt die niet wint. De toekomst zal het leren.

Huwelijk wethouder

WETHOUDER HAN LOOIJEN TREED IN HET HUWELIJK

Onze gebiedswethouder Han Looijen is op vrijdag 17 juli in het huwelijk getreden met Jerney Van den Bossche uit Zaltbommel. Het huwelijk werd voltrokken in het stadhuis op de Markt door Margot Schreuders medewerker kabinet zaken gemeente Zaltbommel. Namens Dorpsraad Nederhemert werd een boeket bloemen aangeboden door Dirk Brugmans wat de wethouder zeer op prijs stelde. Volgens Han Looijen was het heel die week dat ze zouden trouwen, slecht weer, alleen die vrijdag schoot er uit en was het 27 graden!, wat is het een mooie dag geworden.

Na de huwelijksvoltrekking was er een BBQ bij de stadskwekerij en daar werd het echtpaar Looijen blij verrast bij aankomst want het Bommels draaiorgel heten hen hartelijk welkom.

Groot feest was er in de avond in Het Hof te Zaltbommel waar vele gasten het bruidspaar feliciteerde waaronder het College en de raadsleden.

Han en Jerney komen allebei uit Zaltbommel en ook hun ouders dus het zijn echte Bommelse!

Wij vanuit de Dorpsraad Nederhemert wensen het echtpaar veel geluk toe.

Ook namens zijn vrouw bedankte de wethouder Dorpsraad Nederhemert voor het mooie boeket bloemen en de felicitatie.

Het bestuur van 'De Wegwijzer'

De redactie van de dorpskrant heeft gevraagd of het bestuur van CBS "De Wegwijzer" ook een bijdrage wil leveren aan de dorpskrant. Daar staan we positief tegenover. Het is goed om eens te laten zien wat het bestuur zoal doet op school en voor school.

Laten we eerst naar de samenstelling kijken. Het huidige bestuur bestaat uit 7 personen die verdeeld zijn in 2 organen: het dagelijks bestuur (DB) en het toezichthoudend orgaan. Het DB bestaat uit een

voorzitter, secretaris en een penningmeester. De toezichthouders zijn met 4 personen. Deze "leveren" een 2de voorzitter, 2de secretaris en een 2de penningmeester. Het DB is het eigenlijke bestuur, de toezichthouders houden, zoals het woord al zegt, toezicht op het DB of deze zich binnen de gestelde kaders en wetten bewegen. Deze twee organen samen vormen het collectief bestuur. Veel scholen hebben gezamenlijk één bestuur. Dat wil zeggen dat er één bestuur is voor meerdere scholen. Deze constructie hebben wij niet. Wij zijn een bestuur voor één school: CBS "De Wegwijzer". En omdat we een klein dorp en een kleine school zijn, hebben wij in het bestuur geregeld dat ook de toezichthouders meestemmen over de te nemen beslissingen.

Het DB vergaderd 1 keer per maand. Daarbij is dan ook de directeur aanwezig. Het collectief bestuur vergaderd ook 1 keer per maand. Ook daarbij is de directeur aanwezig. De directeur legt dan verantwoording af aan het bestuur over het reilen en zeilen binnen de school. De leden van het DB zijn dus 2 keer per maand op school, de toezichthouders 1 keer per maand. In de maanden juli en augustus wordt er niet vergaderd.

Waar wordt er zoal over vergaderd?

Er zijn veel dingen die de revue passeren.

Denk hierbij aan:

Financiën, formatieplan, personeel, activiteitenplan, strategisch beleidsplan, Cito-scores en toetsresultaten van de leerlingen. Maar ook bijvoorbeeld het onderhoud van de school (gebouw) en het buitenterrein. Een voorbeeld hiervan is, dat het bestuur kort geleden opdracht gegeven heeft om een nieuw hekwerk te laten plaatsen rondom de school.

Ook bezoekt het bestuur een paar keer per jaar de school tijdens de les. 2 bestuursleden gaan dan op bezoek in enkele groepen om de "sfeer te proeven" in de klas. Zo kan dan het bestuur ook zien hoe het gaat op school en in de klas en blijft zo betrokken op de werkvloer.

Naast het vergaderen heeft het DB ook één keer per jaar een functioneringsgesprek met de directeur en als er nieuw personeel gezocht moet worden voert het DB de sollicitatiegesprekken. Overigens is het dan ook weer zo dat het collectief bestuur uiteindelijk de eindbeslissing neemt welke sollicitant wordt aangenomen.

De school heeft een vereniging met leden. Minstens één keer per jaar is er een ledenvergadering. Tijdens de ledenvergadering legt het bestuur verantwoording af aan de leden. Ook zijn er tijdens de ledenvergadering de bestuursverkiezingen. De bestuursleden worden door en uit de leden gekozen. Een bestuursfunctie wordt aangegaan voor een periode van 4 jaar. Na 4 jaar is een bestuurslid aftredend en kan zich weer herkiesbaar stellen.

Op werkvakantie naar...

Bulgarije.

Op vakantie naar Bulgarije

Wanneer iemand van rond de twintig zegt dat hij/zij naar Bulgarije op vakantie is geweest wordt al snel gedacht dat dit een gezellige vakantie met vrienden is om uit te rusten. Mijn vakantie naar Bulgarije was gezellig, met vrienden en ik heb uitgerust, maar toch anders dan mensen in eerste instantie zouden denken. Waar andere jongeren naar zee gaan ben ik naar Vratsa geweest, een stadje 100 km van de hoofdstad Sofia verwijderd en ver weg van zee.

Het doel van deze reis was het opknappen van een weeshuis en activiteiten met de kinderen van het weeshuis te doen. Dit deed ik samen met 9 jongeren en 2 begeleiders vanuit de kerkelijke gemeente Bruchem, Kerkwijk, Delwijnen en Nederhemert. De voorbereidingen in Nederland draaide vooral om het inzamelen van geld en elkaar (beter) te leren kennen. Het inzamelen van geld ging erg goed, het is mooi om te zien hoe veel hulp wij als groep hebben gehad van mensen om ons heen. We gingen dan ook met bijna het dubbele bedrag op pad dan de 5 000 euro die nodig was om de werkzaamheden daar te verrichten. We waren dus goed van start gegaan en gingen als een hechte groep op naar het onbekende (Bulgarije). Ik had net als de meeste mensen van de groep geen ervaring met werkvakanties, en wist dan ook niet wat ik moest verwachten.

Toen we eenmaal in Bulgarije geland waren stond het vervoer al klaar, en reden we in twee busjes naar Vratsa. Na de spullen afgezet te hebben bij het hotel reden we door naar het weeshuis, om hier kennis te maken met de mensen waar we de komende 12 dagen mee samen zouden werken. Als ik eerlijk ben was deze eerste kennismaking een behoorlijke shock voor mij, de slechte wegen en de bouwvallige huizen op weg naar Vratsa hadden me nog niet op het weeshuis voorbereid. In het weeshuis zitten normaal gesproken zo'n 50 kinderen, tijdens de kennismaking was de helft er maar toch was dit erg overweldigend. De kinderen kwamen of naar je toe en begonnen aan je te zitten of ze bleven op een afstandje en keken schuw toe. Naast de kinderen was de geur ook erg wennen, elke ruimte rook weer anders en dat bedoel ik niet in positieve zin. Na een rondleiding door het weeshuis, waaruit bleek dat er genoeg te doen was en we ons dus niet hoefde te vervelen. Namen we alweer een soort van afscheid waarop we de volgende dag zouden terug keren.

De volgende dag na een goed ontbijt in het hotel gingen we terug naar het weeshuis om daadwerkelijk te beginnen aan het klussen. Het was de bedoeling dat we een gang en de aanliggende kamers opnieuw zouden schilderen, dus splitste de groep zich op. De helft ging met de kinderen een programma doen in de vorm van zingen, Bijbellezen en knutselen, en de andere helft ging aan het schilderwerk beginnen. Dit ging op zijn Bulgaars, aangezien je met verf halen al een Bulgaars momentje kwijt bent (enkele uren) maar dat mocht de pret niet drukken.

In de dagen die daarna volgden kregen ging het verwerk verder en verliep het contact leggen met de kinderen steeds beter. Vooral het contact met de oudere kinderen (15-18) was erg leuk en leerzaam. Communiceren ging via twee tolken die ons hielpen, en na een paar dagen konden sommige mensen van de groep al een paar zinnen Bulgaars. Doordat je zelf moeite doet om Bulgaars te spreken verloopt het contact een stuk beter, niet omdat we zo goed Bulgaars konden maar omdat we moeite deden. En dat is iets wat de kinderen konden merken en ook erg waardeerden.

Op het eerste gezicht zien de kinderen er heel normaal uit, wat bruiner dan de gemiddelde Hemertse maar er is daar ook meer zon in de zomer. Pas als je verder vraagt en wat beter kijkt begin je een idee te krijgen wat de kinderen hebben meegemaakt. Zo zijn de meeste "weeskinderen" niet echt wees, ze hebben nog wel familie maar werden hier zo slecht behandeld dat ze uit huis werden geplaatst en in Bulgarije zegt dit wel wat. Dit is dan ook te zien aan de vele littekens die de kinderen hebben, waarvan een gedeelte zelf veroorzaakt is. In het weeshuis hebben de kinderen het voor Bulgaarse begrippen niet slecht, ze krijgen te eten, gaan naar school en hebben een slaapplek. Wat ze wel nodig hebben maar wat minder aanwezig is in het weeshuis is aandacht, en dat is iets wat we ze gedurende de vakantie gelukkig ook konden geven en wat ze graag kregen.

Tijdens deze werkvakantie werd er niet alleen maar gewerkt, er was ook ruimte voor ontspanning. Zo zijn we met de kinderen van het weeshuis bij een grot wezen kijken en naar het zwembad

geweest, ook als groep zelf hebben we enkele activiteiten ondernomen. Ik vond het vooral gaaf om met de kinderen van het weeshuis weg te gaan, je ziet ze dan ook genieten en ze zeuren nooit.

Al met al was het een prachtige ervaring, en verbaasd het me hoeveel je van de weeskinderen kan leren. We hebben als groep een mooie prestatie geleverd, zo is onder andere de gang met aangrenzende kamers geschilderd, airco's geplaatst (in ruimtes waar de kinderen huiswerk maken want het was daar ontzettend warm) en er zijn nieuwe douches en wc's gekomen (er waren erg weinig sanitaire voorzieningen aanwezig. Maar het belangrijkste is dat er vriendschappen zijn ontstaan en dat we iets hebben kunnen betekenen voor kinderen die het minder hebben als wij.

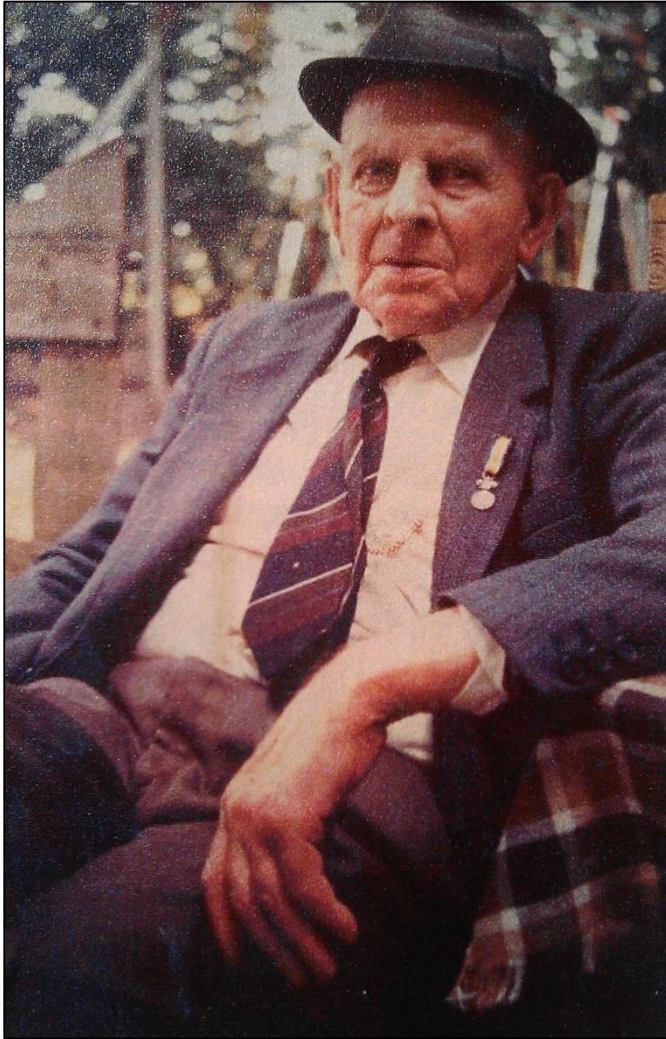
Ik kan een werkvakantie of iets dergelijks iedereen aanraden, en mochten er mensen vragen hebben mogen die gerust contact opnemen. Er is gedurende de reis een blog bijgehouden (<http://samendelen.net/bulgarije/>), hier is dan ook meer informatie met foto's te vinden.

Met vriendelijke groeten,
Henk van der Zalm

Henk Knoop

Boswachter Henk Knoop stierf 25 jaar geleden

De ouderen onder ons zullen bij het horen van de naam Hendrik (Henk) Knoop de associatie leggen met de altijd in groen gehulde boswachter op 't Eiland. Bezoekers van de Speeltuin troffen hem regelmatig aan op het terras en wie hem een sigaar aanbood, kon rekenen op een geanimeerd gesprek. Maar wie was deze Henk eigenlijk en wat dreef hem om bijna tot zijn dood toe in dat boswachterspak over 't Eiland te banjeren? We gingen op onderzoek uit en beseffen dat het geenszins een compleet beeld is maar meer een impressie van een bijzondere persoonlijkheid.

Henk (1898-1990) woonde samen met zijn twee zussen op de voormalige pastorie, dat grote huis gelegen aan de wiel met de naam Wielestein. In 1890 werd het oorspronkelijke huis afgebroken en startte men met de bouw van het huidige pand. In 1904 werd de serre er aan gebouwd. Boven de voordeur is een gedenksteen aangebracht waarop staat:

De eerste steen gelegd op 24 september 1891 door Elisabeth Anna Gerhardina Douairière Baronesse van Nagell van

Nederhemert, geboren Van Kretschmar.

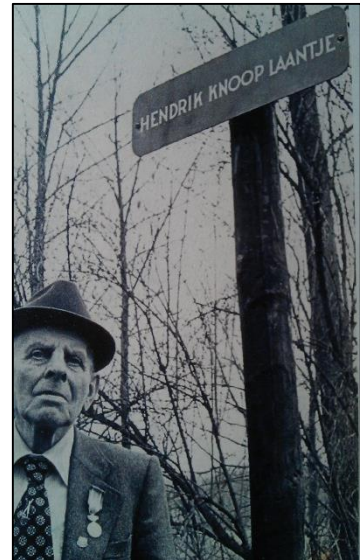
1 Corinthe 3, vers 11: Niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is door Jesus Christus.

Hendrik Knooplaantje

Juffrouw Leentje (1891-1972) een van de zussen van Henk, wordt in 1954 eigenaresse van de pastorie. Samen met haar zus Els (1893-1984) en haar broer Hendrik gaat ze er wonen. Juffrouw Leentje is erg actief in het kerkenwerk. Zo bespeelt ze het orgel in zowel Noord als Zuid en dat soms wel drie keer op een zondag. Ze geeft orgelles, verzorgt de zondagsschool en sleept voor de jeugd talloze leesboekjes aan als beheerster van de 'reizende bibliotheek'.

De andere zus van Henk (juffrouw Els dus) werkt eerst op de Eilandse school (daar waar nu de vier huizen staan tegenover de kerk) waar haar vader ooit de bovenmeester was en zet haar loopbaan voort aan de school in Brakel en weer later in Zutphen. In 1954 komt ze terug naar de streek om samen met broer Willem alle lessen te verzorgen op de U.L.O. te Heusden.

Henk was jarenlang werkzaam bij een bloemist in Waalwijk en vanaf 1956 de bekende en vertrouwde boswachter van Staatsbosbeheer. Als eerbetoon werd een nostalgisch bospad naar hem vernoemd, het Hendrik Knooplaantje waarover het Reformatorisch Dagblad o.a. schrijft dat het laantje verwijst naar de boswachter die regelmatig op zijn fiets patrouilleerde met het geweer over de schouder. *En o wee als je een snoeppapiertje op de grond gooide. Dan kreeg je een bekeuring.*

De herinnering

Het Nieuwsblad schrijft over een zeldzame man die te midden van de weelderige natuur en het vervallen kasteel zijn dagen slijt. Keurig in het groene pak, dunne grijze haren verstopt onder een hoedje dat steevast gesierd wordt met een vogelveer. Sigaar in hand of mond. Hij spreekt je aan met 'meneer' en vertelt graag over zijn Eiland. Dat hier vroeger Zendingsfeesten werden gehouden waar veel en luid werd gezongen, dat er een prachtige draaibrug lag over het Heusdens Kanaal, dat er veel dagjesmensen komen, dat de baron een eigen scheepswerf leidt, dat de dikste boom (in zijn soort) van Nederland hier staat en dat hij samen met zijn zuster regelmatig ter kerke gaat. De krant uit 1976 vraagt hem of hij ook nachtdienst heeft: "Ja, dat gebeurt wel eens. Maar dan altijd met de politie. 't Is hier altijd rustig meneer. Ja, soms stropers. Dat zijn gevaarlijke mannen vooral omdat ze geluidloze geweren hebben, knaldempers zijn dat. Ze schieten je voor je kop zonder dat je er erg in hebt." Henk neemt de verslaggever mee het kasteel in want hij heeft een sleutel; slechts mondjesmaat leidt hij

mensen rond. Voor een sigaar wil hij de deuren af en toe openen en zeker ook voor een bruidspaar dat foto's in de dan nog ruïne wil laten maken. "Kijk", zo vertelt Henk, "hier hebben we de wilde aronskelken die heel zeldzaam zijn. U ziet wel dat ik goed op de hoogte ben meneer. Ik heb er dan ook voor gestudeerd. Drie soorten spechten vliegen hier op 't Eiland, de bonte, de bruine en die andere kleur." Niet veel later leidt hij verslaggever Ad Mol de donkere kelder in van het kasteel waarbij hij vertelt dat de Duitsers het monumentale pand in brand hebben gestoken. "Die lui konden nergens afblijven, zelfs niet van mijn fiets."

Briefje van honderd

Jan en Richard Kastelijn, beheerders van de 100-jarige Speeltuin, vertellen onder het genot van een kop koffie over Henk Knoop. Dat hij onbezoldigd boswachter was bij Staatsbosbeheer doet niets af van zijn uitstraling in die tijd. "Vergeet niet dat we praten over dik veertig jaar geleden, de tijd dat je opkeek naar de agent, de dominee en dus ook de boswachter. Formeel had Henk geen gezag over 't

Eiland, het bos en het kasteel maar door zijn groene pak straalde hij wel degelijk ontzag uit.” Kastelijn sr. weet nog goed dat Henk regelmatig een briefje van honderd gulden moest komen wisselen van zijn zus. “Die ochtend zag ik hem aankomen met een zojuist uit de roulatie genomen bankbiljet, je kent ze misschien nog wel, van die grote flappen. Ik zeg tegen Henk: *Gij wit toch wel da dutte brifke nie mir geldig is*. Henk staart me met grote ogen aan en valt bijna dood neer als ik het briefje vervolgens voor zijn neus doormidden scheur. ‘t Is zund als ik er nog aan denk.”

Kastelijn jr. vertelt dat Henk iedere dag vijf minuten na opening binnen stapte en zich nestelde op het terras met afgekloven sigaar binnen handbereik. Richard: “Hij maakte graag een praatje met bezoekers waarbij hij vertelde over het wonderschone Eiland. Regelmatig werd hem een kop koffie aangeboden en daar zei hij natuurlijk geen nee tegen. Als hij na vijf koppen geen trek meer in koffie had, vroeg hij aan mijn moeder

of het aanbod van die meneer omgezet mocht worden in twee sigaren. Moeder Betsie vond dat eigenlijk een beetje brutaal maar Henk vond het de normaalste zaak van de wereld.” Eenmaal per jaar was het groot feest op Wielestein, zo vertellen vader en zoon, “want dan vierde Henk zijn verjaardag. Hij straalde als een kind zo blij en zat als een glimmend feestvarken te glunderen in de serre. Naast zijn stoel stapelden de dozen met sigaren zich op. De volgende dag was hij gemotiveerder dan ooit om de bospaden weer eens aan te vegen. Hier in de Speeltuin maakte hij zich meer dan eens verdienstelijk door bij de kassa te zitten en als hij het beroemde stempeltje hanteerde, glipte er echt niemand doorheen zonder te betalen.”

Lintje

Hendrik (Henk) Knoop, een bijzondere man die ondanks zijn formele niet-boswachter status, de jeugd aansprak als ze weer eens op hun knetterende brommers door het bos scheurden. Die alles in de gaten hield en mensen op de man af vroeg wie ze waren en wat ze kwamen doen. Hij werd in 1978 Koninklijk onderscheiden: een zilveren eremedaille verbonden aan de Orde van Oranje Nassau. In de motivering staat dat Hendrik Knoop plichtsgetrouw gewerkt heeft en eigen initiatieven heeft genomen om het landgoed Nederhemert onder de aandacht te brengen. Hij zorgde vanaf 1935 voor de tuinen bij het landgoed. Vanaf 1958 kreeg hij op contractbasis de zorg over het kampeerterrein.

Henk Poelakker

Bron: Wielestein.nl, Bommelerwaardgids, RD 16 juni 2012, Nieuwsblad 15 april 1976, gesprek Richard en Jan Kastelijn augustus 2015, Regionaal Archief Rivierenland Tiel, Van theetuin tot trekpleister 2005

Column Betje Wolfers

Nederland en Finland (vervolg)

En toen was het eindelijk zover. Nesia en ik maakten vele voorbereidingen. Nesia vooral op het gebied van de route. Die zou aanvankelijk over Duitsland gaan.

Heel Nederhemert wist er van. Ik herinner me nog dat Toon Bodmer van zijn fiets stapte om te vragen of wij echt op weg naar Rusland gingen. Vergeet niet dat het de tijd van de koude oorlog was. Hongarije was veroverd en wij dachten niet anders of de Russen zouden doorstoten naar het Westen.

Mijn moeder had het er ook kwaad mee. Huilend zwaaide ze ons die morgen van vertrek na.

We koersten aan op Travemünde om naar Scandinavië over te varen.

Later hebben we deze overtocht in veel luxer omstandigheden gemaakt!

Onderweg sliepen we in jeugdherbergen. Die van Helsinki herinner ik me nog een beetje. Verder richting Karelië, op weg naar Lasola. Op de afgesproken tijd arriveerden we op de boerderij waar Riitta woonde.

Heel interessant allemaal, want alles was zo anders dan wij gewend waren. Neem de keuken. Afdruipkastjes boven het aanrecht. Afdrogen hoefde niet, dat was mooi meegenomen.

Naast de boerderij waren verschillende schuurtjes waar vroeger het personeel verbleef. Het was een hele belevenis voor ons om daar te slapen. Een beetje primitief, maar 's morgens gingen we natuurlijk naar de boerderij. Nu was het Riitta's beurt om ons van alles te laten zien. Dat begon met een bezoek aan haar peettante. Die relatie staat hoog aangeschreven. Dat heb ik wel gemerkt toen ik zelf peettante werd van Riitta's oudste dochter Sari. Ik was er een beetje verlegen mee.

We hebben kleine tripjes in de omgeving gemaakt.

Wij wilden graag naar het "niemandsland" tussen Rusland en Finland, Daar staan nog wachttorens om alles te bewaken. Ossi durfde niet zo erg, en zeker niet met zijn eigen auto. Hij was bang dat zijn auto geregistreerd zou worden. Het was "veiliger" om met de Nederlandse auto te gaan. Zo gezegd zo gedaan. Het was heerlijk zomerweer. Met lange dagen, het bleef licht tot wel 11 uur. En dan was het nog niet donker. De kinderen speelden al die tijd buiten. Ze moesten de hele zomer vitaminen opdoen om "gewapend" te zijn tegen de lange, donkere winter die aanstaande was.

Zelf zien ze ook wel tegen de lange, donkere winter op. Ik heb het meegemaakt dat vrienden van Riitta tegen het einde van de zomer daar al over begonnen te klagen. Velen proberen eerst nog een reisje naar de zon te maken.

Aan alles komt een eind en zo arriveerden we enkele weken later weer veilig en wel in Nederhemert.

50 jaar getrouwd

Op dinsdag 1 september waren Lodewijk van de Werken (76) en Mijntje van de Werken-Dekkers (74) 50 jaar getrouwd, een rede voor de redactie van Dorpskrant Nederhemert om bij het echtpaar op bezoek te gaan.

Burgemeester A. van den Bosch van de gemeente Zaltbommel was die heugelijke dinsdagmiddag ook op bezoek geweest maar zonder pers wat vertelde Mijntje "in de Dorpskrant met foto en artikel is voor ons genoeg publiciteit".

Lodewijk en Mijntje hebben 4 kinderen en 7 kleinkinderen en wonen nu nog gelukkig samen in de Schoolstraat Nr.11, maar kinderen en

kleinkinderen weten dat adres nog steeds goed te vinden.

Lodewijk is herstellende van een zware hartoperatie, een tijdje geleden, maar zegt hij het gaat al weer een stuk beter.

Ruim 40 jaar is Lodewijk werkzaam geweest bij Verolme scheepswerf in Heusden als bankwerker en later als voorman. Met een busje (wat Verolme huurde) nam Lodewijk werkvolk mee uit Nederhemert, Well en Ammerzoden naar Heusden en bracht hun tegen de avond weer thuis.

Lodewijk en Mijntje zijn echte Hemertse want Lodewijk komt uit de Molenstraat en Mijntje van de Nederhemertsekade maar nu wonen ze al die 50 jaren al in de Schoolstaat.

Lodewijk vertelde dat ze toen die tijd voor 17.000 gulden het huis konden laten bouwen op een stuk land dat ook voor een mooi bedrag gekocht was. Maar er moest toen ook geld geleend worden van de toenmalige Boerenleenbank en Lodewijk vertelde dat de Gaay en de Slegh besliste of de lening verstrekt zou worden.

Hobby's van Lodewijk zijn o.a. vissen maar nu gaat hij niet zo veel meer als vroeger wel met de kinderen en de kleinkinderen elk jaar op forel vissen in Ommeren bij Tiel en dan thuis gekomen rookt Lodewijk de forellen, en dan is het smullen! Af en toe wat van smeedwerk maken en op het land wat doen maar heel graag rijdt Lodewijk voor Tafeltje Dekje elke vrijdag en om de veertien dagen op zondag al 20 jaar lang.

Na de hartoperatie heeft hij drie maanden niet gereden voor Tafeltje Dekje maar Lodewijk is weer begonnen en Mijntje gaat nu voor een tijdje mee om het eten bij de mensen binnen te brengen, geweldig toch!

Mijntje heeft 10 jaar gewerkt bij Gebr. Doruiter in de winkel en het huishouden. Van maandagmorgen 7.00 uur tot zaterdagavond 18.30 uur voor 14 gulden in de week!

Na 10 jaar was dat opgebouwd tot 45 gulden in de week maar daar zat al die jaren wel de kost bij.

Mijntje is ook al 15 jaar vrijwilligster bij 't Slot in Gameren op de verpleegafdeling, elke woensdagmorgen. Lekker buiten met de bloemen werken doet Mijntje ook graag tussendoor. Af en toe aanwezig zijn als oppas Opa en Oma, ja dat hoort er ook bij.

Ook al 13 jaar vrijwilligerswerk bij de Nederlandse Patiëntenvereniging. Dan gaat ze bij eenzame mensen op bezoek of oppassen op oudere mensen.

Lodewijk en Mijntje doen hun vrijwilligerswerk met plezier en hopen dat nog jaren te doen want andere mensen helpen dat is hun lust en hun leven.

Poëzie van de dorpsdichter

Eiland van verlangen

**Ik loop langs de vloedlijn
zout water witgerand
prikkelt uitdagend mijn voeten
zand fijnmazig
kriebelt verwachtingsvol mijn tenen
schuim van de branding
de zee dreigend en aanlokkelijk**

**Ik loop over het strand
eindeloos zonder richting
duinen verdwijnen in zeedamp
slechts gebulder van golven
in minutieuze regelmaat**

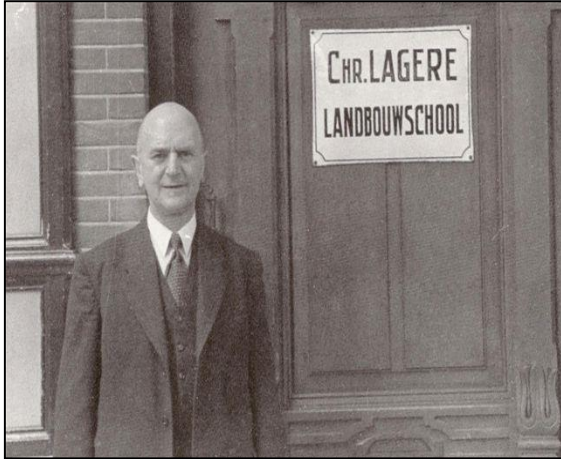
**Ik ben op weg
naar het eiland van verlangen
hoor het gekrijs van een vogel
op weg naar zijn nest
het geluid van de zee
verdwijnt in de duisternis
heimwee en terugkeer
naar geborgenheid
gaan op in herinnering.**

Meer informatie over de dichter Thom Ummels is te vinden op de website van U&U, Kunst en B&B:
www.ummelsenummels.nl

Een markante schoolmeester

Willem Bronkhorst, een markante Kerkwijkse schoolmeester.

Op goede hersenen groeit geen haar.

Deze woorden krijgt Willem Bronkhorst mee bij zijn vertrek als directeur van de Chr. Lagere Landbouwschool in Andel.

Een wat eigenaardige uitdrukking aan het adres van een erudiek man. Hij wordt er wel raak door getypeerd, hij is namelijk volledig kaal en zeer begaafd. Bronkhorst stond aan de wieg van 80 jaar Landbouwonderwijs. Een opvallende en vooral ook markante persoonlijkheid. Niet alleen in Andel, maar ook ver daarbuiten tot Nederhemert toe. Hij is de grondlegger van het Landbouwonderwijs in de Bommelerwaard en het Land van Altena. Honderden jonge boeren zijn door hem geschoold en gevormd.

Hij bracht hun nieuwe, minder behoudende, manieren bij en beperkte zich niet in het lesgeven alleen. Het moet in de jaren 20 van de vorige eeuw geweest zijn op de Delwijnssekade een stukje landbouwgrond werd gehuurd.

Het pas uitgevonden kunstmest werd door de vooruitstrevende Bronkhorst gepresenteerd. De boeren vonden het goedje maar een

uitvinding van de duivel en lieten Bronkhorst voor het merendeel met zijn kunstmest zitten. Tot ze zagen dat de producten echt wel groeiden. Het jaar daarop kwamen de meesten over de plank en was het niet meer van de duivel!! Dit voorval is waar gebeurd en typeerde Willem Bronkhorst.

Hij heeft dan wel niet in Nederhemert gewoond, maar hij heeft verscheidene agrariërs in ons dorp les in land- en tuinbouwonderwijs gegeven, waaronder bekende namen als Jan Bodmer, Gijs de Gaaij, Hendrik Haasakker, Frits Remmerde, Jan Roseboom en nog vele anderen.

Bronkhorst was zich ervan bewust dat de agrarische sector, mede als gevolg waarin de streek toen nog verkeerde, ver achtergebleven was. Daarom hield hij ook lezingen en gaf 2-jarige landbouw cursussen in de Bommelerwaard en het Land van Altena, waarin hij over tal van onderwerpen in de land- en tuinbouw voorlichting gaf.

Hij drong er bij de boeren vooral op aan zich te organiseren door lid te worden van de Christelijke Boeren- en Tuindersbond. Later waren ook Jan Roseboom en Jan Stuyvers pioniers op dit gebied. Ze hebben veel voor de Bommelerwaard gedaan. We moeten wel bedenken dat de Bommelerwaard en het Land

Landbouwcursus 1925 Kerkwijk. Hier staat de boeren-upperten van de Bommelerwaard op.

van Altena rond 1830 tot de meest achtergebleven gebieden van ons land behoorden.

Willem Bronkhorst wordt op 15 mei 1883 op een boerderij in Zijderveld geboren. Zijn loopbaan in het onderwijs begint op een Openbare School in Leerdam. Hij voelde zich echter niet thuis op een Openbare School. Zijn spreuk was: 'Ik wil niet zwijgen over God'. Via Lagere Scholen in Ouddorp en Bruchem kwam hij in Kerkwijk terecht, waar hij enige tijd leraar is geweest, landbouwcursussen gaf, een zangvereniging oprichtte en zelfs een geitenfokvereniging. Hij stond ook aan de wieg van de Fokveedag in Kerkwijk.

Op kamers in Kerkwijk is Willem Bronkhorst zijn Bommelerwaardse loopbaan begonnen. Onze vader, Aart Brugmans, heeft veel gezangen en verzen van Joh. de Heer van hem geleerd. Als de Kerk in Hèmert uitging en de organiste een gezang speelde kon hij dat altijd meezingen, hij had het bij Bronkhorst geleerd.

Zoals ook al gememoreerd is, heeft hij een stempel op het midden van de Bommelerwaard gezet. Het is daarom vreemd dat er in de gemeente Zaltbommel, met name in Kerkwijk of Bruchem, geen straat naar hem vernoemd is.

We vinden het wel mooi dat er in Andel een woonwijk naar hem is vernoemd.

Bronkhorst wordt aan de vooravond van een economisch moeilijke periode per 1 augustus 1927 benoemd als directeur van de pas opgerichte Chr. Lagere Landbouwschool in Andel, gevestigd aan de Burg. v. d. Schansstraat, in het voormalige huis van Mr. Naaijen en tegenwoordig onze overbuurman. Bronkhorst is dus de grondlegger van de huidige Prinsentuin in Andel.

Een eenmanspost waaraan hij tot 1950 op een bijzondere manier inhoud geeft. Ook daarna blijft hij als tijdelijke leerkracht tot op hoge leeftijd, 76 jaar, in het onderwijs bezig. Zijn opvolger wordt Meneer van Hoven uit Dussen. Na zijn pensionering is hij ook nog tijdelijk Hoofd in Nieuwaal geweest. Hij was daar bovenmeester zoals dat toen heette.

Bronkhorst is een begenadigd spreker, die van zijn hart geen moordkuil maakt. Ook is van hem bekend dat hij jongens in de bezettingstijd op zijn school inschreef als leerling, zodat ze niet de Arbeitseinsatz in moesten. Een hachelijke baan, maar in Dordrecht begrepen ze hem!

Bronkhorst word dan ook vaak voor lezingen gevraagd. Zijn mening maakt hij duidelijk kenbaar. Hij omschrijft zichzelf als een man met een grote mond, maar met een klein hart. Op school is hij streng, maar rechtvaardig. Hij dwingt respect af.

Het geloof betekent veel voor hem en hij draagt dit ook uit. Hij kende ook veel liederen en kon heel goed zingen. Hij wist zich volledig afhankelijk van zijn Schepper.

Zo is hij lid van de plaatselijke Hervormde Gemeente. Ambtelijke functies bekleedt hij daarin niet. Wel is hij leider van de jongelingsvereniging en is voorzitter van de ring Heusden en Altena van Hervormde Jongelingsverenigingen. Hij is ook lid van de A.R. partij, later opgegaan in het C.D.A.

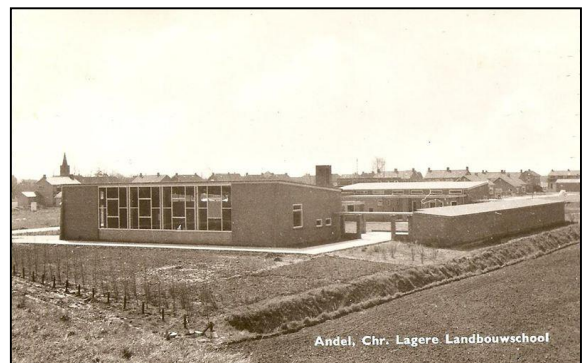
Als hij in 1933 tot raadslid wordt benoemd, neemt hij deze benoeming niet aan.

Willem Bronkhorst overlijdt op Zondag 21 maart 1965 in de ouderdom van 82 jaren. Zijn laatste woorden waren: 'In het Huis mijns Vaders zijn vele woningen', Joh. 14:2a.

Bronkhorst is in Andel op de begraafplaats aan de Neer-Andelseweg begraven.

Dit was een beeld van een pionier op Land-en Tuinbouwgebied in de Bommelerwaard, waar ook Nederhemert mee te maken heeft gehad.

Andel, Augustus 2015, Piet Brugmans.

Op de Vagrant

Met mijn ogen dicht geef ik langzaam gas
...handen strak om het stuur, 'k zie alleen
maar lucht, maar het moet kunnen, het moet!

De auto hebben we net afgezet aan de steiger,
en omdat het erg laag water is ligt de steiger
heel laag en de afrijbrug loopt dan stijl naar
boven. Ik moet nu omhoog, maar de knik van
steil naar recht is heel eng. Pfff, gelukt,
natuurlijk lukt het, anders was de steiger allang
afgesloten.

Nuchter blijven, ja dat hebben we veel vaker
gehoord, niet denken maar doen, hop neem
dat stuur van het schip in handen en gas, zo
de sluis in, niet te hard maar precies zacht
genoeg, zodat we er prachtig inglijden en vast
kunnen maken en er ook weer netjes uit met
zwieberjachtjes voor de kop, kriskras, gewoon
varen op smalle stukken, waar je net elkaar
kan passeren, aanmeren met harde wind,
bovenaan de wal staan en naar beneden
moeten omdat daar het schip ligt, niet kijken!
Hele lagen bruggen, wat allemaal op de
millimeters net gaat, allemaal zweet, eng,
bibber momenten maar we kunnen het!

En natuurlijk hebben we allemaal van zulke
momenten in ons leven, niet durven, maar toch
moeten doen. Het begint al jong. Zo stap ik
met de kleinste van boord af en loop over een
roostersteiger. Hij zet voorzichtig zijn stapjes
over het rooster maar ik zie twijfel en
aangezien onze "teror" nooit twijfelt en alles
doet, hoe gevaarlijk het ook is, snap ik het niet.

We lopen langzaam verder. Hij roept wat: 'die,
die!', en wijst naar de vloer. Oooo, ik snap het,
hij vindt het gewoon eng, want als je naar
beneden kijkt, is er water te zien en een
hoogte! Oooo, de schat, ik til je wel!

Of niet aan boord kunnen komen omdat de
trap te kort is en er geen andere manier is dan
met de autokraan aan boord gehesen te
worden op een dun balkje, of met de knijper
van de kraan die ons aan het lossen is. Ik hou
er niet van, vooral met de kinders, brrr! De
kraanmeester daarentegen doet het, volgens
mij, maar al te graag! 'Lachen toch', denkt hij!

Het ruim inklimmen ook altijd zo'n 'veilig'
werkje. Hier een stap en daar overheen en dan
eroverheen en hop je staat op de trap om dan
nog naar beneden te klimmen! Ik moet toch
ook vaak ff slikken. Maar we laten ons niet
kennen, ik ben wel 'n vrouw maar niet 'n watje,
boehoe!

Ja, over vrouwzijn gesproken, we zitten toch
echt in een mannenberoep eigenlijk. Hoewel er
veel vrouwen zijn die meevaren, zijn er ook
genoeg mannen die heel de week alleen zijn!

Zo moesten we een keer uit een zeeschip
laden, dus Floris gaat buiten het touw vast
maken en ik zit achter het stuur. Voorzichtig
doen we ons best, druk aan het opletten.
Opeens zegt Floris: 'Moet je die mannen daar
zien kijken!' Oefff, een hele rij
bemanningsleden met een Filipijnse afkomst of
weet ik wat, staat daar vol bewondering naar
mij te wijzen en te praten. Ik word er een
beetje zenuwachtig van. Laat ze naar der
eigen kijken! Maar heel stiekem ben ik trots,
trots op ons werk, trots op ons schip maar ook
trots dat ik het mooi weer fiks...! Aanmeren
aan zo'n groot zeeschip, mag ik?

Zo liep ik op mijn teenslippers naar een
chauffeur die de papieren had van het laden. Ik
zou ze moeten ondertekenen en meenemen,
de chauffeur, een al wat oude man, super lief

en bezorgt: 'Och meiske, kijk je uit met die slippers op die boot? Straks glijde uit op da ijzer! Aach, de schat echt 'n opaatje.

Lief toch! En dan zet ik de volgende keer geen voet meer met die gladde teenslippers aan boord, want hij heeft gelijk!

Nog zoiets doms, zo varen we altijd samen, dus je verwacht niemand in je woning, vooral niet als je aan het varen bent. De kinderen en

Floris zijn de enigen en omdat Floris aan het varen is en dus in de stuurhut zit, hoef ik niemand anders beneden te verwachten toch? Maar heel soms, als het even kan, neemt Floris 'n spurt naar beneden om bijvoorbeeld een boek te halen ofzo en dan schrik ik me rot, echt elke keer weer! Je verwacht niemand, omdat het niet kan en toch elke keer tuin ik erin, en boos reageer ik dan: 'Hoepel op naar boven jij!' Helemaal niet aardig toch?

Herinnering aan Holland

H. Marsman

=====

*Denkend aan Holland
zie ik brede rivieren
traag door oneindig
laagland gaan,
rijen ondenkbaar
ijle populieren
als hoge pluimen
aan den einder staan;
en in de geweldige
ruimte verzonken
de boerderijen
verspreid door het land,
boomgroepen, dorpen,
geknotte torens,
kerken en olmen
in een groots verband.
de lucht hangt er laag
en de zon wordt er langzaam
in grijze veelkleurige
dampen gesmoord,
en in alle gewesten
wordt de stem van het water
met zijn eeuwige rampen
gevreest en gehoord.*

Herinneringen van ds. Zweistra

Deel (4) had ik afgesloten met de boodschap dat ik was afgewezen in Rotterdam en dat ik ook mijn baan op de Mavoschool in IJsselstein kwijt was. Verdrietig ging ik na de afwijzing terug naar vrouw en kinderen in Zeist. Toch was ik niet wanhopig. Steeds klonk het al rijdend in mijn hart: 'Maar de HEERE zal uitkomst geven.' Maar hoe dat moest gebeuren, was volstrekt duister. De oplossing van dit immense vraagstuk kwam een dag later. Toen ik de telefoon oppakte, had ik een docent van de Guido de Bres scholengemeenschap aan de lijn. Hij vertelde mij dat de vorige dag een docent godsdienst was toegelaten tot de studie in Rotterdam en hij zei in een adem of ik interesse had in zijn baan. Ik hoefde daar niet lang over na te denken. De Heere had een weg willen banen waar geen weg was. Zijn Naam de lof en de eer. Het aannemen van die baan betekende wel dat wij ons geliefd Zeist moesten verlaten. Na veel zoeken besloten wij in H. I. Ambacht te gaan wonen. Een huis aan de Tromplaan 42 hadden wij even daarvoor gekocht. De avond voor dat wij uit Zeist zouden vertrekken, lag ik op mijn knieën voor het bed. Bang voor de toekomst. Was het vertrek in Gods gunst? Zou Hij met ons mee op trekken? Was het toch niet een eigen weg? Vele vragen bestormden mij. Eenvoudig maar duidelijk klonk het in mijn hart: 'De HEERE is mijn Herder; mij zal niets ontbreken.' (Ps. 23:1) Bemoedigd schoof ik het bed in in de overtuiging dat de HEERE mee zou gaan. Toen wist ik nog niet wat boven ons hoofd hing. Ik paste die tekst heel eenzijdig toe. Ik meende op grond van die tekstwoorden dat onze levensweg nu heel voorspoedig zou gaan. Grote moeiten of problemen zouden ons bespaard blijven. Dat geloofde ik werkelijk. Daarom kon ik ook gerust gaan slapen.

De aankomst in H.I. Ambacht was direct al veelzeggend. Toen ik de sleutel in het huisslot deed, stootte ik op een heftige wijze mijn wijsvinger. Het bloed stroomde langs mijn rechterhand. Achteraf heb ik het als een teken gezien. Toen uiteraard niet. 't Was pijnlijk en vervelend. Verder hechtte ik er geen betekenis aan. De weg zou toch alleen maar opwaarts gaan?! Zo had ik Ps. 23:1 voor mezelf uitgelegd. Dat er ook nog andere kanten aan die tekst zaten, zag ik toen niet. Ik was er blind voor gehouden. Of moet ik het zo zien dat ik die andere kanten van die tekst gewoon niet wilde toelaten in mijn denken? Ik wilde vooruit en niet achteruit. Die houding nam ik mee in mijn omgaan met de Schrift. Zo zie ik het nu bij het terugblikken in mijn leven.

De contacten met de schooljeugd in Rotterdam-IJsselmonde waren hartverwarmend. Ook hier maakte ik lange dagen. Ik gaf in het eerste jaar een aantal lessen in de examenklas van de MAVO afdeling, de overige uren werden verdeeld over HAVO 5 en VWO 6. Helaas moest ik na enige maanden me ziek melden. Al geruime tijd had ik mij niet goed gevoeld. Het eten kon ik moeilijk verdragen. Op een zeker moment ging het niet meer. De pijn, verdriet en de teleurstelling van de achter liggende jaren hadden zich genesteld in mijn lichaam. Dat was niet zonder gevolgen gebleven. Ik moest van de dokter ogenblikkelijk gaan liggen omdat na onderzoek in het ziekenhuis bleek dat ik een maagzweer had die op het punt stond om open te breken. Ik woog in die periode 67 kilo. 't Zou toch bergopwaarts gaan, fluisterde de binnenprater. Dat heb je toch je vrouw voorgehouden, vervolgde hij.' Met vuistslagen sloeg hij me neer. Ik had geen geweer in deze strijd. De tekst waar ik eerst zoveel steun in had gevonden, stond op verre afstand van mij. Ik wist er geen raad meer mee. Zou ik me dan zo ontzettend vergist hebben, vroeg ik me heel bang af. Berust dan heel mijn leven op inbeelding? Heb ik mezelf dan maar wat wijs zitten maken?

In die verdrietige periode kreeg ik veel steun van onze huisarts. Hij nam werkelijk de tijd voor me. Hij vond het een vreemde zaak dat iemand die nog zo jong was zo'n maagzweer kon hebben. Daarom

vroeg hij op de man af of ik met iets zat. Toen heb ik na enig aandringen het een en ander verteld wat me zoveel verdriet had gegeven. Eigenlijk was hij de eerste na mijn vrouw die ik op de hoogte stelde van hetgeen mij dag en nacht achtervolgde. Hij raadde mij een boek aan om assertiever te worden. Hij wilde daarmee bereiken dat ik wat meer voor mezelf zou opkomen. 'U moet niet alles wegstoppen.' Zo adviseerde hij mij op een heel positieve wijze. Dat was natuurlijk heel goed bedoeld van de arts. Maar de toepassing daarvan was niet zo eenvoudig. Ik had het me aangeleerd om aan het verdriet geen woorden te geven. Wie zou het begrijpen? Laat ik een ander er maar niet mee belasten, zo dacht ik. Dat ik door het weg te stoppen bijna te gronde ging, ben ik pas later gaan zien. Deze les heb ik eruit op gedaan dat geen mens straffeloos verdrietige zaken kan verdringen. Verdriet moet niet verdrongen worden, maar dient verwerkt te worden. Hoe?

Ik heb even tevoren gezegd dat Ps. 23:1 mij veel te zeggen had. 'Mij zou niets ontbreken...' Ik had die tekst echter veel te eenzijdig toegepast. Daarom raakte ik zo in de war. Ik had gemeend dat zorg en moeite nu eindelijk verleden tijd zouden zijn. Toen de Heere meer licht gaf over de tekst, begreep ik dat verdriet en pijn mij ook niet zouden ontbreken. Maar juist dan zou Hij betonen de Herder te zijn. Dat gaf voor even lucht en ook een stuk rust. De HEERE vergist Zich niet. Ik zo vaak... Wordt vervolgd ds. H. Zweistra

Een redactielid stelt zich voor

Deze keer is het mijn beurt om me voorstellen aan de lezers van onze dorpskrant. Ik ben René van de Werken, 31 jaar, wonend in de Ormelingsstraat en een echte Hèmerse. Inmiddels ben ik 10 jaar samen met Marcelle en hebben wij 2 prachtige kinderen, Tijn (5) en Maud (3). Na mijn opleiding horecaondernemer café/bar en fastfood ben ik in 2004 bij mijn ouders aan de slag gegaan en iets later mede-eigenaar geworden bij eetcafé-cafetaria L&L. Een onderneming waar we nog steeds met veel enthousiasme onze gasten ontvangen. Ook ben ik een onderdeel van de dorpsraad, waarmee we samen met de gemeente en bewoners ons inzetten om het beste eruit te halen voor Nederhemert. Tijdens een vergadering van de dorpsraad kwam boven tafel dat de dorpskrant nog een extra redactielid zocht, omdat het toch enorm veel werk bleek te zijn. Dat leek mij wel leuk om dat eens te proberen en nog steeds kijk ik met verbazing naar het aantal artikelen die iedere dorpskrant worden aangeleverd. En door de stukken die je schrijft is het stiekem nog best leerzaam ook. Buiten dit alles heb ik nog een grote passie en dat is voetbal. Ongeveer 26 jaar lang al ga ik een aantal keer per week naar het sportcomplex van WSV Well om daar lekker te draven over de groene grasmat. Ze zeggen weleens, waar je mee omgaat wordt je mee besmet, dus ook Tijn is met veel plezier begonnen met trainen bij de club en hij baalt als een stekker wanneer hij een keer niet kan. En plezier bij kinderen is een belangrijk punt vind ik persoonlijk en het is mooi dat we daar met de dorpsraad een beetje aan bij kunnen dragen, net zoals zoveel andere kleine maar ook grotere dingen. Want Hèmert is en blijft een mooi dorpje, waar iedere inwoner zelf zijn steentje aan bij kan dragen, al moet je dat wel zelf inzien en doen.

Rouw

Op 30 juli 2015 overleed

Gijsbertha Johanna Verheij - van Aalst

In de leeftijd van 62 jaar

Laatst gewoond hebbend: Tuinstraat 25

Op 27 september 2015 overleed

**Marjanne Wilhelmina van der Meijden-
van Drunen**

In de leeftijd van 61 jaar

Laatst gewoond hebbend: Molenstraat 58